İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6

Üç kişilik bir yer

LinguAula

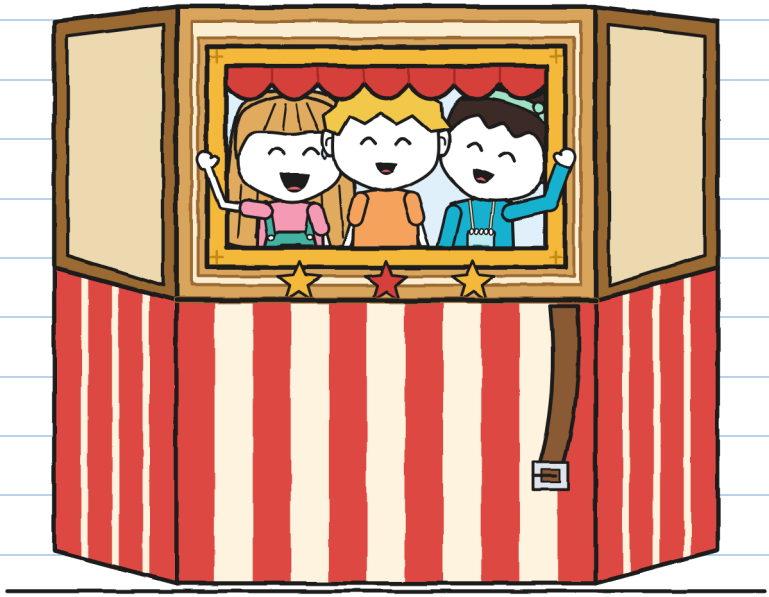

(Guni'nin defteri)

BEDEN S
Başlangıç seviyesi · 7+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6
Üç kişilik bir yer

Metin ve resimler: LinguAula

BEDEN S · Başlangıç seviyesi · 7+

Türkçe sürüm: LinguAula

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Serinin altıncı kitabı. Öncekiler: "Bu paket ısırıyor", "Gök gürültüsünden önce açmayın", "İade edin, lütfen", "Burada olmaz, Kırıntı!" ve "İki kişiye bir pasta".

LinguAula

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Üçümüz. Tutamağı seçtim. —H.

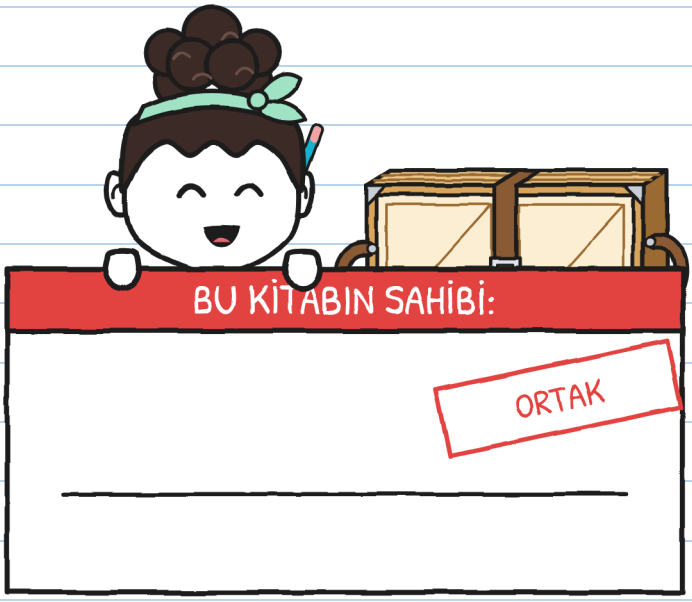

Ortak. Sığıyoruz. —H.

Bulursan katlanmış olarak geri ver.

SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler. Gerçek ejderhalar yoktur. Paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir nakil için 76. sayfaya bak. —H.

KİM KİMDİR

Guni. Santimle ölçer. Bu hafta başka bir şeyi de sayıyor.

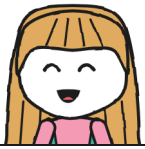

Hulita. Yolu bilir. Anlatmak başka mesele.

Noa. Hulita'nın eskiden beri arkadaşı. Adımla ölçer: adımları hep ayağında.

İrene. Tiyatro atölyesini yürütür. Nereden gideceğini söylemez: "dur" der.

Tonyo. ŞİMŞEK'ten ve dükkândan. Zaman tutar, fikir söylemez. Hemen hemen.

Mara. Paketi ödünç verir. Kutuyu bırakmaz.

6 numaralı paket. Bir kutuya sığan bir tiyatro. Kayışı kimse tutmazsa canı nerede isterse orada açılır.

R. Gönderen. Bu sefer bir envanterde bir satır bıraktı.

TESLİMAT DEFTERİ 6
Sahibi: Guni

ORTAK.

5 numaralı defter bir saatte iki ibreyle bitti. Bu turuncu, bir mandalina gibi. Onda da dükkânın mührü var.

İlk sayfaya bir kelime yazdım. Yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

İlk sayfayı kendi yazımla ortak ettim. —H.

BÖLÜM 1

Neden üç kişi gerekiyor?

Pazartesi okuldan çıktım. Hulita beni tezgâhta, elinde bir zarfla bekliyordu. Ne yeşildi ne mavi. Turkuazdı ve kapalıydı.

— Postacı getirdi. Üstünde "İmkânsız Teslimatlar dükkânına" yazıyor. Bir süredir açmıyorum.
— Ne kadar süredir?
— Yirmi sekiz dakikadır, dedi Tonyo kutusundan saate bakarak. Mahalle rekoru.

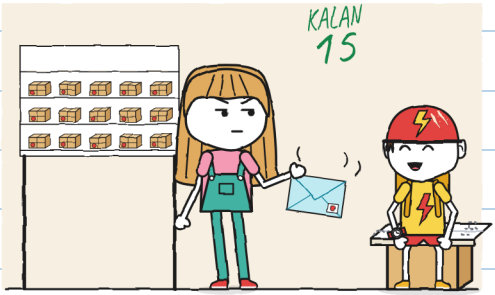

Benim değildi. Benim olmayan zarflar üç kat ağırdır. —H.

Mara onu bir tırnağıyla açtı.

Ben İrene, mahalle merkezindeki tiyatro atölyesinin sorumlusuyum.
Envanteri güncellerken bir satır buldum:
"Katlanır mini tiyatro: teslim alınmayı bekliyor."
Sizde mi?
31 Cumartesi mahalle yarışması var.
Mini tiyatro avlumuza katlanmış olarak ulaşırsa,
üç kişilik bir takım taşıyarak getirirse, orada hemen imzalarım.
Noa'nın takımında üç kişilik yer var; şimdilik yalnızca kendisi duruyor.

Hulita: benim! Artık tiyatro yapıyorum.
Paketlerden anlayan birini getir. –Noa

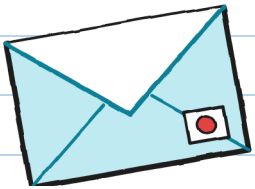

"Paketlerden anlayan biri." O bendim. "Paketler" hoşuma gitti. "Biri", pek değil.

Saat beşte İrene'yle Noa geldi. İrene'nin elinde bir dosya, üstünde cepli bir yelek, boynunda bir düdük vardı. Noa'nın boynunda asılı bir defter, kulağının arkasında turkuaz bir kurşun kalem vardı.

Hulita'yla Noa uzun uzun sarıldılar. Ölçmeye vaktim oldu: on bir saniye. Ben bir kenarda defterle kaldım. Defter de bunun için işe yarar: elinde bir şey olsun diye.

— Bu Guni, dedi Hulita. Paketlerden anlar.
— Merhaba, paketlerden anlayan Guni, dedi Noa.
Ve adımı defterine yazdı.

Mara tabureye çıkıp 6 numaralı paketi raftan indirdi. Hepsi gibi bir kutu.

No. 6

AVLU ATÖLYESİ

İKİ KAPIDAN GİRİŞ

KATLANMIŞ TESLİM EDİN

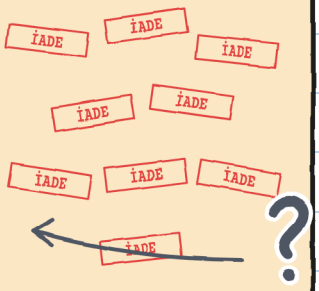

GÖNDEREN: R.

— Dokuz mühür, dedi Hulita.
— "İki kapı", diye okudu Noa. Hangi iki kapı?

İrene bilmiyordu. Mara da bilmiyordu. Ben soru işaretiyle not ettim.

— Dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Pazartesileri bana dikiş grubu açıyordu. Çarşambaları koro. Cumaları satranç. "Atölye mi? Burası değil." Kimse bir atölye için imza atmıyordu.
— Tiyatro avluda prova yapar, dedi İrene. Orada zil yok.

İrene dosyayı açıp Mara'ya mühürlü bir kâğıt gösterdi.

— Artık atölye kayıt defterinde: "Tiyatro atölyesi. Sorumlu: İrene." Artık imzalayan biri var.

— Artık imzalayan biri var; Mara neden onu kutusunda götürmüyor? diye sordu Hulita.
— Kutumda dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Şimdi şartları alan koyar.
— Katlanır mini tiyatro meydanlara götürülsün diye yapılır, dedi İrene. Çocuklarım onu sokakta taşıyabilmeli. Taşıyamazlarsa bana yaramaz. Ben de bana yaramayanı imzalamam.

— Bunu bir fırında duymuştum, dedi Mara. Şartlarını teslimat kitabına yazdı. Etiket kutuda kalıyor. Kutu da Mara'da.

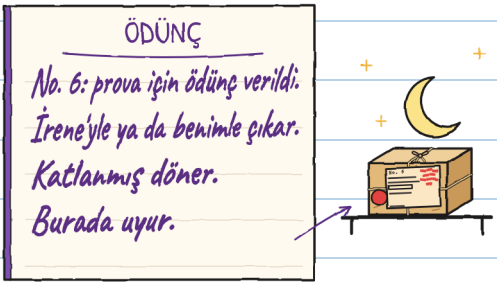

Rafında uyuyor. Şafakta hiçbir yere dönmüyor. Hâlâ dokuz mühürde. Sordum. —H.

Salı günü mahalle merkezinin avlusuna gittik. Oraya kaldırımdan, demir bir kapıdan girilir. Kendiliğinden kapanır.

Mara kutuyu yere koyup kapağı çıkardı. Mini tiyatro çıktı ve büyüdü, Elia'nın standı gibi. Ben artık korkmuyorum. Mezurayı çıkarırım.

6 NUMARALI PAKETİN ÖLÇÜLERİ

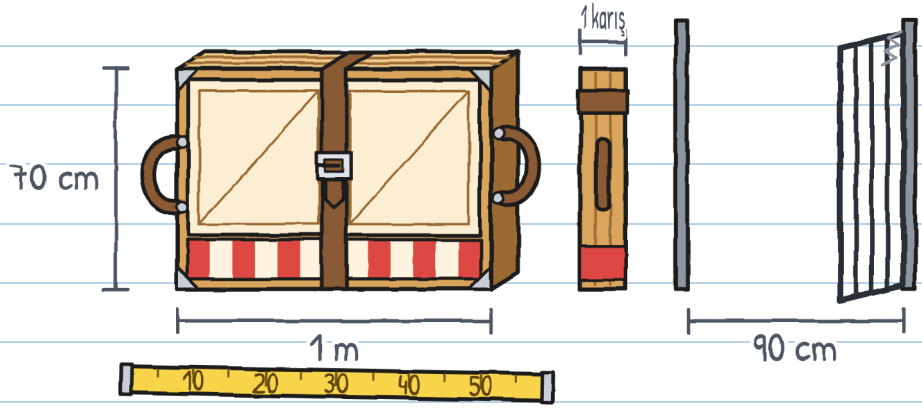

Yan çevrilince demir kapıdan sığıyordu. Kolay olan buydu.

İrene bütün olup olmadığına bakmak istedi. Kayışı çözüp denki çevirdi. Paneller kendi ağırlıklarıyla kendiliğinden açıldı: klak, klak, klak. Üç duvarlı bir sahne, kısa bir perde ve arkada çerçeveli bir pencere vardı.

Pencereden Tonyo görünüyordu. Sandviçle geçiyordu. Ağzı doluydu, selam veremedi.

— Eksiksiz, dedi İrene. Atölye kuralı: eller tutamaklarda. Asla menteşelerde. Her dönüşte biri kayışı tutar.

İrene'yle Mara onu katlayıp kayışı bağladılar.

— Biz deneriz, dedi Hulita. Noa çoktan öbür tutamaktaydı.

Üçe kadar sayıp kaldırdılar. Başardılar. Avluda bir tur attılar. Demir kapıya geldiler. Kapalıydı.

Hulita ona baktı. Noa ona baktı. Dört elleri vardı ve dördü de doluydu.

Ben iki metre ötedeydim; elim boş, elimde bir defter vardı.

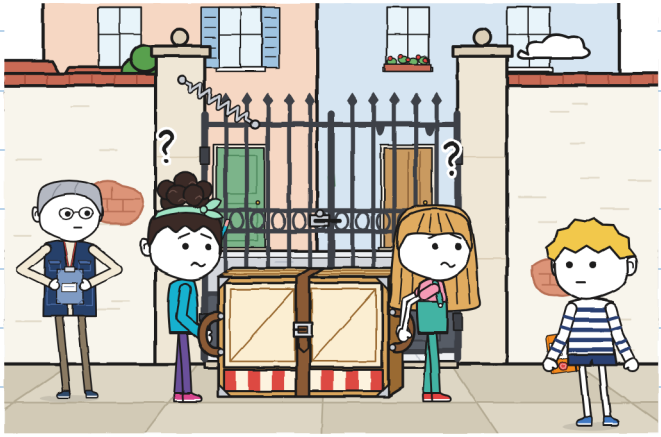

Demir kapıyı sırtımla tuttum. Geçtiler. İrene dosyaya bir şey yazdı.

O öğleden sonra bu defterin aletini icat ettim.

ÜÇLÜ ÖLÇER

her etapta kim ne yapıyor

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ
avlu, birinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	
avlu, ikinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	Guni

İki isim tekrarlandı, bir kutucuk boş: geçilmez. Üç kutucuk doluysa geçilir.

Bir de başka, daha küçük bir şey yazdım: "Bir demir kapıyı bir taş da tutar."

Etiketi anlamak kalmıştı.
— İki kapı, demir kapının iki kanadı, dedi Hulita.
— İkisini de açmak lazım, dedi Noa.
— Önce avlu duvarını ölçebiliriz, dedim.
Üçümüz gösterdik: Hulita, demir kapıyı; Noa, salonu; ben, sokağı.
— Sonra, dediler ikisi de.

Ben tek başıma gittim. Avlu duvarının arkasında bir şey buldum. Döndüğümde ben yokken olmuş bir şeye gülüyorlardı. Ağzımı açtım.
— Karar verildi, Guni, dedi Hulita. İki kanat.
Ağzımı kapadım. Defteri de.

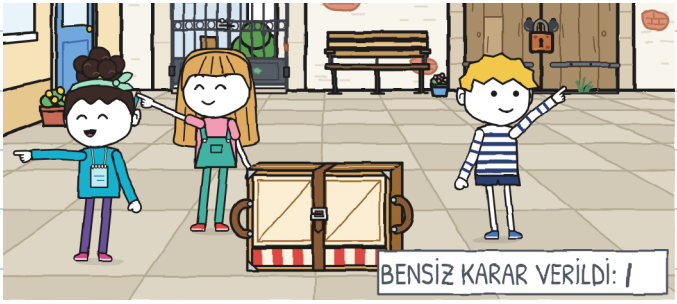

O çentiği iki gün sonra gördüm. Benimdi. —H.

BÖLÜM 2

Yolu kim biliyor?

Çarşamba ilk güzergâhtı: dükkândan avluya, sokaktan. Ben geldiğimde ölçer çoktan tamamdı. Yeşille.

— Sen ve Noa taşıyorsunuz, dedi Hulita. Ben yönlendiriyorum: yolu biliyorum. Önde gittiğim için yol da açıyorum.
— Yolda düşündük, dedi Noa.

Yeşil silinmez. İkinci çentik.

ÜÇLÜ ÖLÇER

	TAŞI	YÖNLENDİR	YOL AÇ
avlu, birinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	
avlu, ikinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	Guni
dükkân → avlu	Guni ve Noa	Hulita	Hulita

BENSİZ KARAR VERİLDİ: II

— Çıkmadan önce bir kroki yapalım mı? dedim.
Dönüşler numaralı.
— Krokiye gerek yok, dedi Hulita. Topal balığa kadar hep düz.

Noa gülmeye başladı. Hulita da.

— Hangi balık?
— Topal balık topal balıktır, dedi Noa.
— Uzun bir hikâye, dedi Hulita.
— Hem de çok güzel, dedi Noa.

Bana anlatmadılar. Üçüncü çentik.

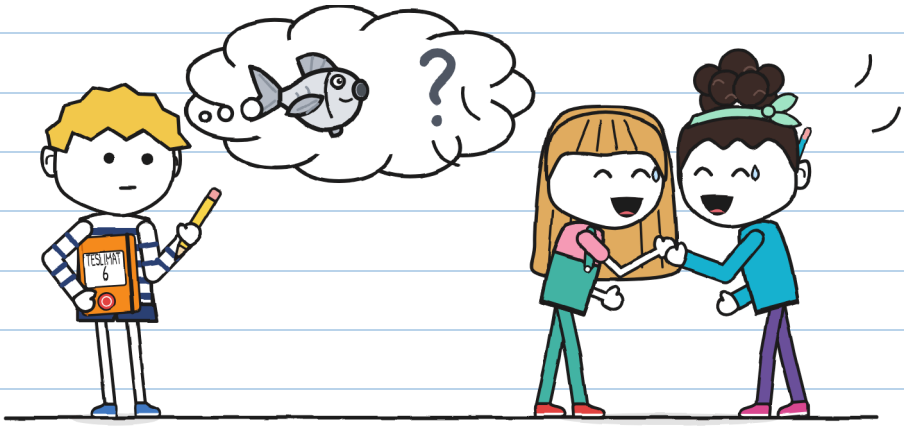

Mara mini tiyatroyu dükkânın kapısında kutudan çıkardı. Noa kayışı birinci deliğe bağladı.

— Böylece avluda daha çabuk çözülür.

Ben öndeydim, Noa arkada. Önde sokak görünür. Arkada yalnızca mini tiyatro görünür. İrene en sondaydı, dosyası ve düdüğüyle. Nereden gideceğimizi söylemiyordu. Her bordürde "dur" diyordu.

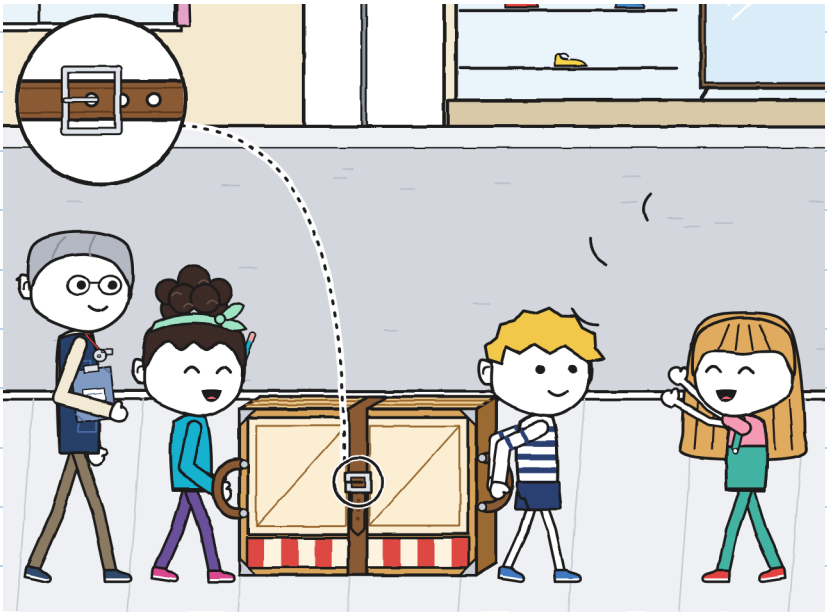

Hulita yol açmayı çok iyi yapıyordu.

— Yol açın, bir tiyatro geçiyor!

Ayakkabıcı kadın bakmak için kapıya çıktı. Köpekli bir adam bir apartman girişinde bekledi. Uzakta, mahallenin öbür ucunda küçük bir zil çaldı. Tilin.

— ŞİMŞEK yarışmasının provasını yapıyor, dedi Noa. Onlar bisikletle, bir zarfla. Biz yürüyerek, bununla.
— Bununla koşulmaz, dedi İrene.

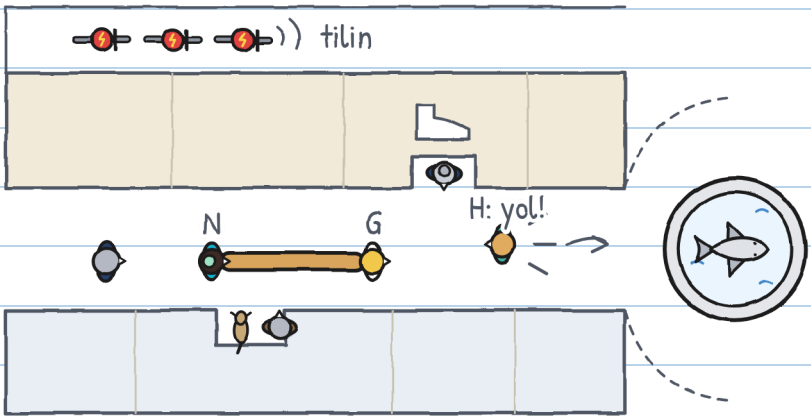

Çeşme meydancığına geldik. Hulita dönüp yönlendirmeyi bağırdı. Sonra demir kapıyı tutmak için merkeze koştu.

— Topal balığa kadar, sonra dön!

Ve artık yoktu.

Çeşmenin ortasında taştan bir balık var. İyice baktım. Benim tarafımdan bütün yüzgeçleri vardı.

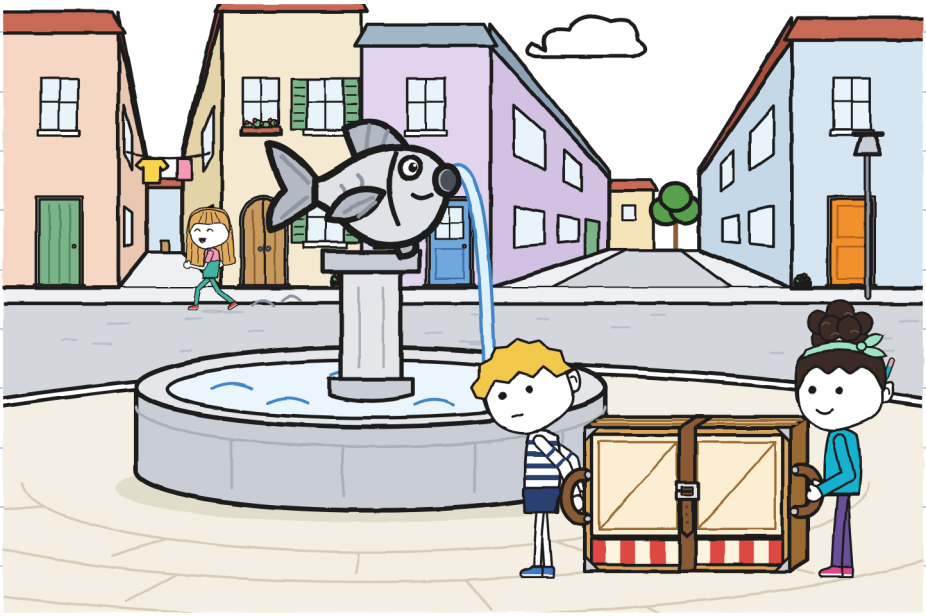

Hızlı düşündüm. Bu benim işim değil.

Çeşmedeki balık: yüzgeçler görünüyor, hepsi.
Topal değil.
Başka bir balık vardır.

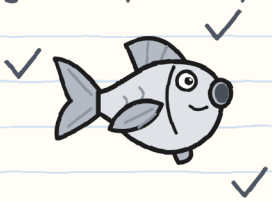

Dönmek: hangi yana?
Sol, dar sokak.
Sağ, geniş sokak.
Mini tiyatro geniş yerden daha iyi gider.

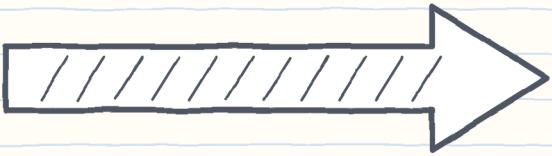

— Şimdi mi döneyim? diye sordum arkaya.
— Topal balıkta! dedi Noa mini tiyatronun arkasından.

Başka bir balık aramaya devam ettim. Yoktu.
Sağa döndüm.

Kimse "dönüş" demedi. Kimse kayışı tutmadı.
Birinci delikteki toka az dayanır.
Klak. Klak. Klak.

Paneller yavaşça, biri ardından öbürü, Noa'nın etrafında açıldı. İrene düdüğü çaldı. Sonra sokağın ortasında bir tiyatro vardı. İçinde de Noa.
— Merhaba, dedi pencereden.

İrene Noa'nın ellerine baktı. Sonra benimkilere. Hepsi eksiksizdi. Paneller hafiftir, yavaş açılır.

— Kim yönlendiriyordu? diye sordu.

Kimse cevap vermedi. Yönlendiren Hulita'ydı. İki sokak ötede bir demir kapıyı tutuyordu.

İrene'yle ben mini tiyatroyu, ellerimiz ahşap yan çubuklarda, katladık. Ölçtüm: ayağımdan çeşmeye dört metre.

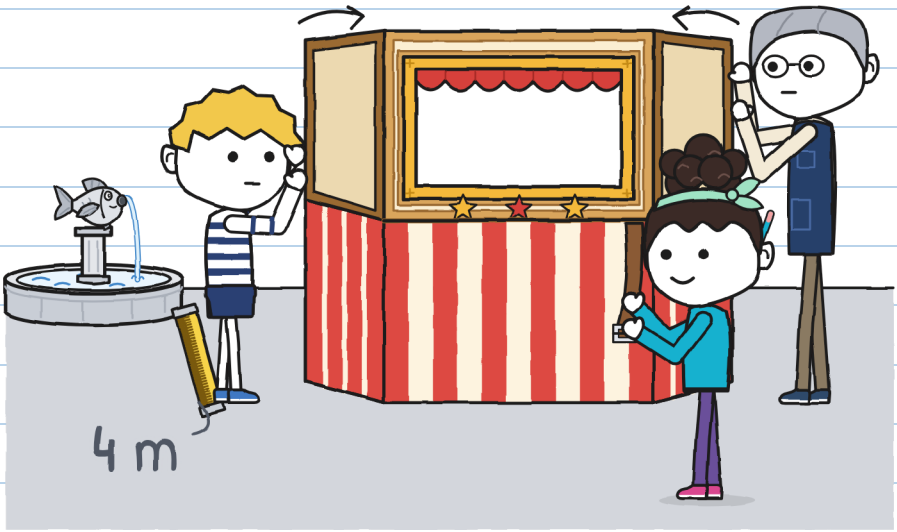

Hulita koşarak geri geldi.
— Ama topal balıktaydı!
— Hangi topal balık?
— Şu! Sola. Hep olduğu gibi.
— "Hep", ben yokken olan zaman.
Hulita İrene'ye döndü.
— Şey, Guni kayboldu.
Ben kaybolmamıştım. Nerede olduğumu biliyordum: çeşmeden dört metre ötede. Az önce ölçmüştüm.
Bunu da bensiz karara bağladılar.
Dördüncü çentik.

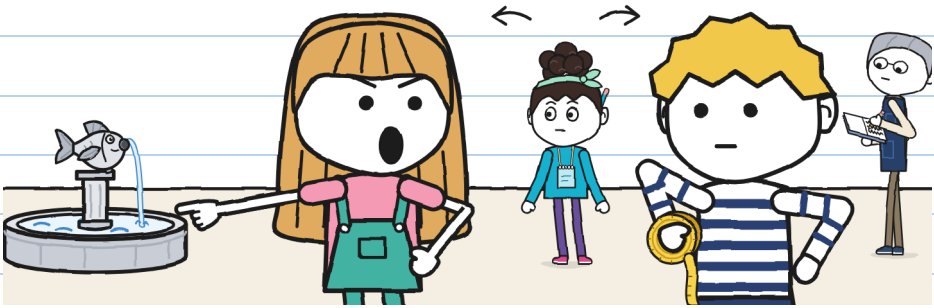

Yüksek sesle ve insanların önünde söyledim. Biliyorum. —H.

Bana balığın öbür yüzünü gösterdiler. Sol yüzgeci eksik. Fark etmek için eksik olduğunu bilmek gerek.

Dönüşü tekrarladık. İlk seferde "dönüş" çok erken dedim. İkincide çok geç. Üçüncüsü çıktı ama kimse konuşmuyordu.

O sırada ŞİMŞEK sokaktan geçti: Zoe, Bruno ve Tonyo, art arda, elleri gidonda. Köşede tilin. Çeşmenin etrafını yavaşlamadan ve birbirlerine değmeden döndüler.

— Birinci durak, ilk seferde, dedi Tonyo geçerken.

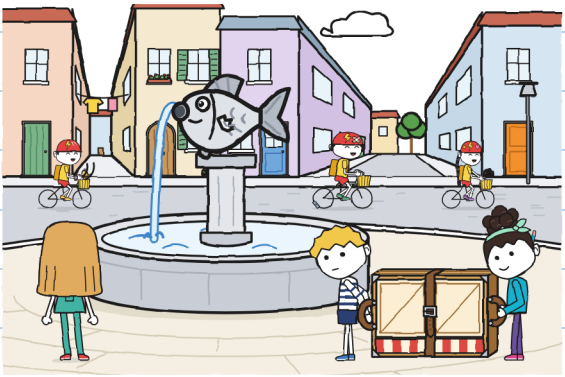

Avluya hava neredeyse kararmışken vardık. Mara mini tiyatroyu kutusuna koyup kutuyu dükkâna götürdü.

Bugünü ölçere yazdım. Üç kutucuğun da adı vardı. Ve sokakta bir tiyatro açılmıştı. Ölçerde bir şey eksikti. Ne olduğunu bilemedim.

ÜÇLÜ ÖLÇER

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	
dükkân → avlu	Guni ve Noa	Hulita	Hulita	
dükkân → çeşme	Guni ve Noa	Hulita	Hulita	açıldı · 3 kez tekrarlandı

?

Adım o satırda iki kez geçiyor. İkisinde de ben yoktum. —H.

Evde, son sayfaya, salı günü avlu duvarının arkasında bulduğumu çizdim. Yalnız olduğum hâlde elimle kapattım.

Düşündüm: "Yarın yine hata yaparlar. O zaman çıkarırım."

İyi bir plan gibi geldi. Saati bile vardı.

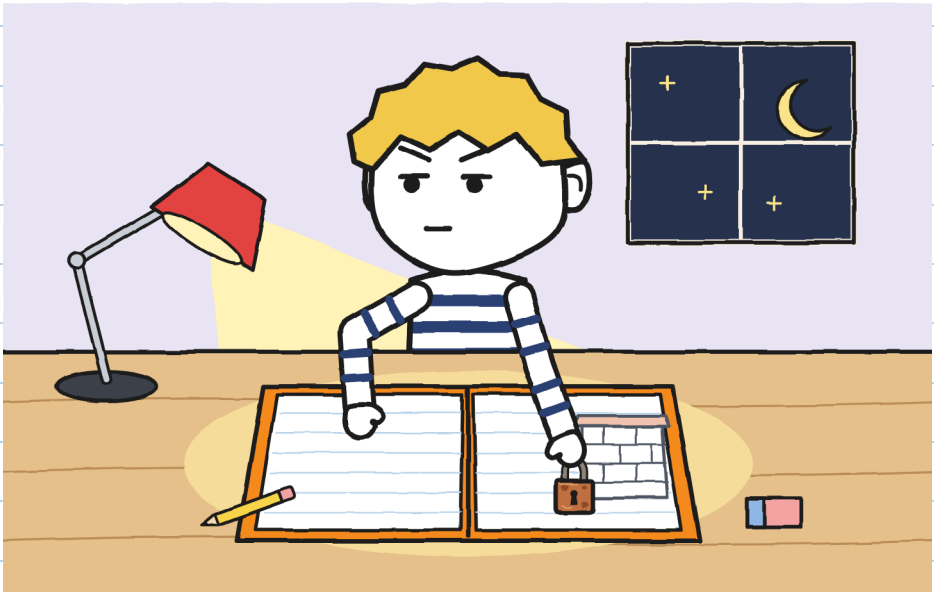

Bu sayfayı perşembe günü okudum. Hoşuma gitmedi. Çarşamba günkü benimki de. —H.

BÖLÜM 3

Guni'nin krokisi işe yarıyor mu?

O gece krokinin tamamını yaptım. Yukarıdan avlu, ölçülmüş duvar, demir kapı, çeşme, üç etap. Ve arkada, salı günkü şey.

Çok iyi bir kroki çıktı. Dörde katlayıp defterin içine koydum.

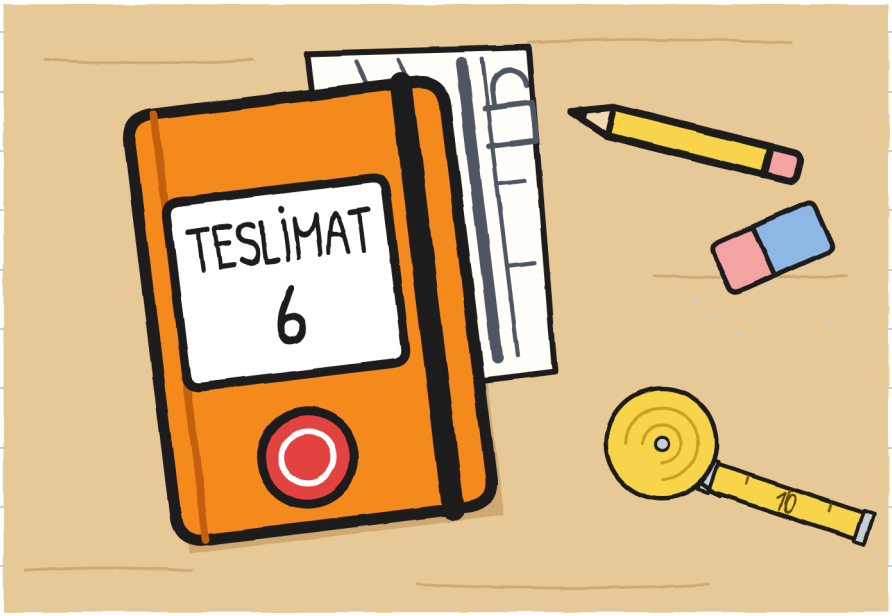

Perşembe günü dükkânda Noa adım sayıyordu.
— Kapıdan bordüre altı adım. Bordürden sokak lambasına on bir.
— Bu mezurayla ölçülür, dedim.
— Ben adımla ölçüyorum. Adımlarım hep ayağımda.

Noa'nın bir adımını ölçtüm: elli sekiz santimetre. O defterine yazdı. Ben kendiminkine. Hulita bize baktı. Aynı saati gösteren iki saat gibiydik. Noa'nın başka bir Hulita olacağını düşünmüştüm. Değil. Noa sayar.

İrene'yle avluya gittik. Hulita'yla Noa fikirlerini denemek istiyordu: demir kapının iki kanadını da açmak.
Birinci kanat kendiliğinden açılıp kapanıyor. İkincisi açılmadı. Boyayla yapışmış, yere de bir vidayla çakılmış.

— O zaman etiket yanlış, dedi Hulita.
— Kesin, dedi Noa.
İki saniyede karar verdiler. Çentik için kalemi çıkardım. Beşincisi olacaktı.

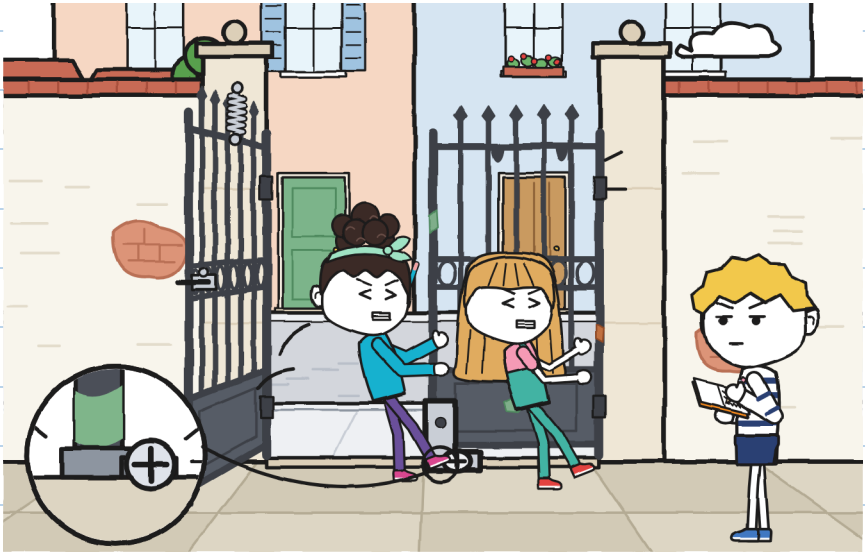

Yapmadım.

Çentik sırasına baktım. Bir tane eksikti, benimki. Salı günü avlu duvarının arkasında ben de kimseye sormadan bir şeye karar vermiştim. Susmaya karar vermiştim.

BENSİZ KARAR VERİLDİ: ||||

ONLARSIZ KARAR VERİLDİ: |

— Etiket yanlış değil, dedim. Sesim istediğimden yüksek çıktı. — Avlunun başka bir kapısı var. Arkada, kanal ara sokağında. Eski ve asma kilitli. Salı günü buldum.

Krokiyi çıkarıp mini tiyatronun üstünde açtım.

— Salı günü mü? dedi Hulita.
— Salı günü. Sonra haklı çıkayım diye sakladım.

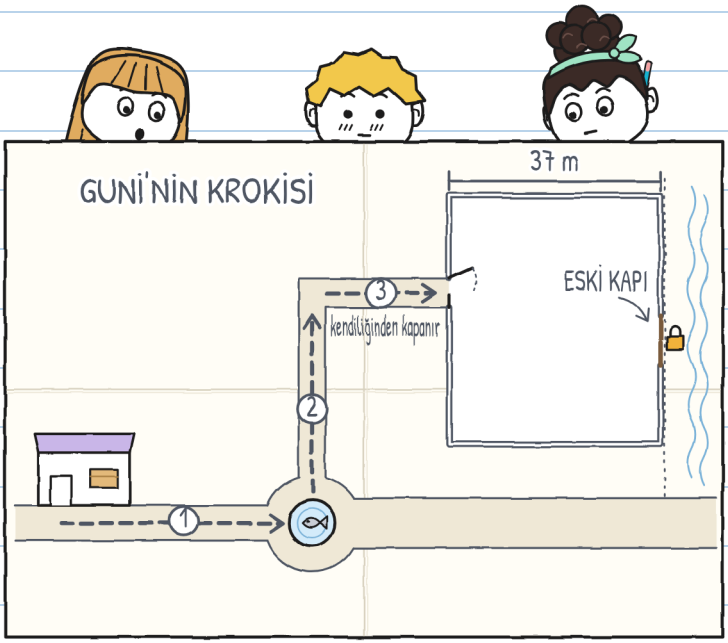

Bir süre kimse bir şey demedi. Ölçtüm: uzundu.
— Tamam, dedi Noa. Ve kapıyı kendi haritasına çizdi.
Hulita "tamam" demedi. Bir ayağını oynatıyordu.
— Dün bize çok lazımdı.
— Evet.

Avluda saklanacak yer yok. Aramadım da. Krokiyi açık tutarak durdum.

"Tamam" demedim çünkü henüz doğru değildi. —H.

İrene'yle kapıyı görmeye gittik. Noa avlu duvarını saydı: altmış dört adım. Ben daha önce ölçmüştüm: otuz yedi metre. Aynı çıkıyordu.

Eski kapı ahşap, iki kanatlı, bir devin yatağı kadar geniş. Asma kilitte kilitten çok pas var.

— Yıllardır kapalı, dedi İrene. Ben onu hep böyle gördüm.

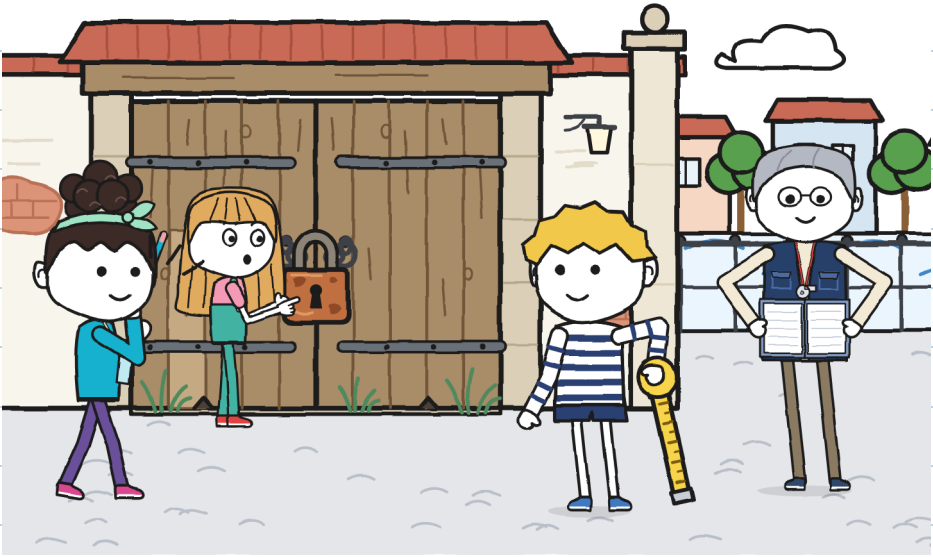

İrene merkezin kayıt defterine baktı. Sarı bir sayfa buldu.

— İşte. Bu kapı kullanılırken iki yerden girilirdi: demir kapıdan ya da buradan. Avluya "iki kapılı olan" derlerdi. Ve tüm gruplardan yalnızca tiyatro avluda prova yapıyor.

— O zaman etiket bir bilmece değil, dedi Noa.

— Bir adres, dedim ben.

"Avlu atölyesi. İki kapıdan giriş." Doğru yazılmıştı. Sadece eskiydi.

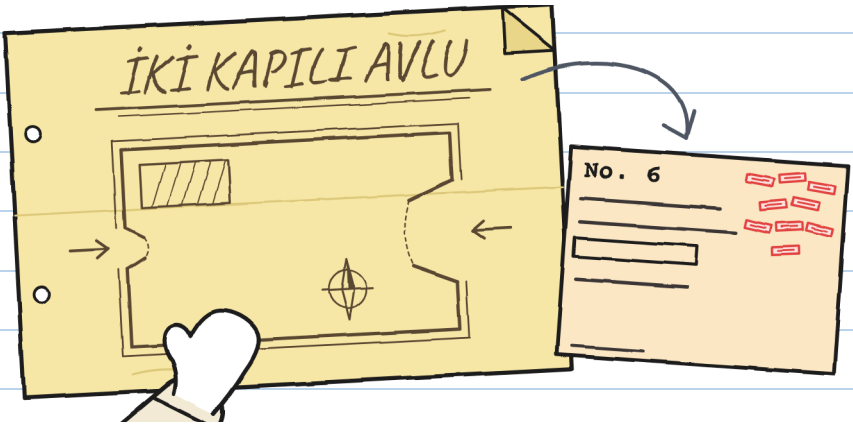

Mara sonra o asma kilidi dokuz kez gördüğünü söyledi. Kapalı bir kapının sayılmadığını düşünmüş. —H.

Anahtar dosyadaydı, bir zarfın içinde: "Eski kapı. Kaybetme." İrene asma kilidi açtı. Kapı bir gemi gıcırtısı çıkardı.

Avluda satranççıların masaları güneşteydi.
İrene mini tiyatroyu ortada açtı. İki kapı arasında ne kadar yer bıraktığını görmek istedi. Fazlasıyla bırakıyordu.
Mini tiyatronun penceresinden Antonio Bey görünüyordu, beresi gözlerinin üstünde. Bir hamle düşünüyordu. Biraz horluyordu.

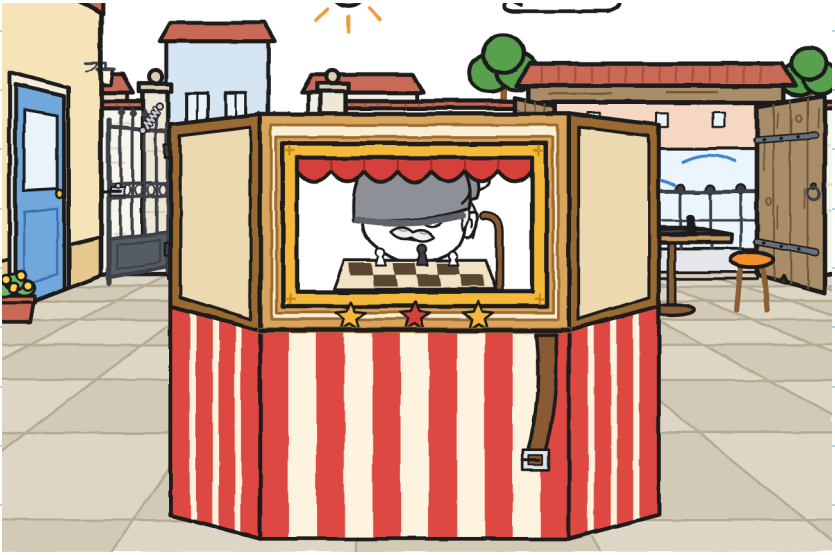

— Cumartesi ikisini de açıyorum, dedi İrene. Bisikletler eski kapıdan girer, ara sokaktan. Yaya yük taşıyanlar demir kapıdan. Böylece karşılaşmazlar.
— Ama eski kapı daha geniş, dedi Hulita. Kendiliğinden de kapanmıyor.
— Demir kapı sizin kapınız. Atölye mini tiyatroyu bir meydana götürürse daha kötü kapılar var.
Hulita ağzını açtı. Noa'ya baktı. Bana baktı.
— Sen ne diyorsun?
Bütün hafta içinde ilk kez soruluyordu. Tarihiyle not ettim.

Ben demir kapı dedim, ama prova ile. Noa da öyle. Hulita tamam dedi. Bu sefer yarı doğruydu.

Sonra ölçeri düzelttik. Üç kutucuğu çarşamba günü için de benim için de yetmiyordu.

ÜÇLÜ ÖLÇER (DÖRTLÜ)

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	HABER VER
avlu, ikinci deneme	Hulita ve Noa	Hulita ve Noa	Guni	Guni, hayır
dükkân → çeşme	Guni ve Noa	Hulita	Hulita	*kimse*

 HABER VER: bildiğini söyle

Üçlü ölçerin dört kutucuğu var. Şikâyet etmiyorum. Beni en çok zorlayan dördüncüsü. —H.

Dönerken çeşmeden geçtik. Balığın önünde, topal tarafında durdum.

— Bana hikâyeyi anlatır mısınız?
— Uzun, dedi Hulita.
— Cumartesi, dedi Noa. Varabilirsek.

Hayır değildi. Krokiyi deftere koydum, bu sefer katlamadan. Yarım kroki dışarıdaydı.

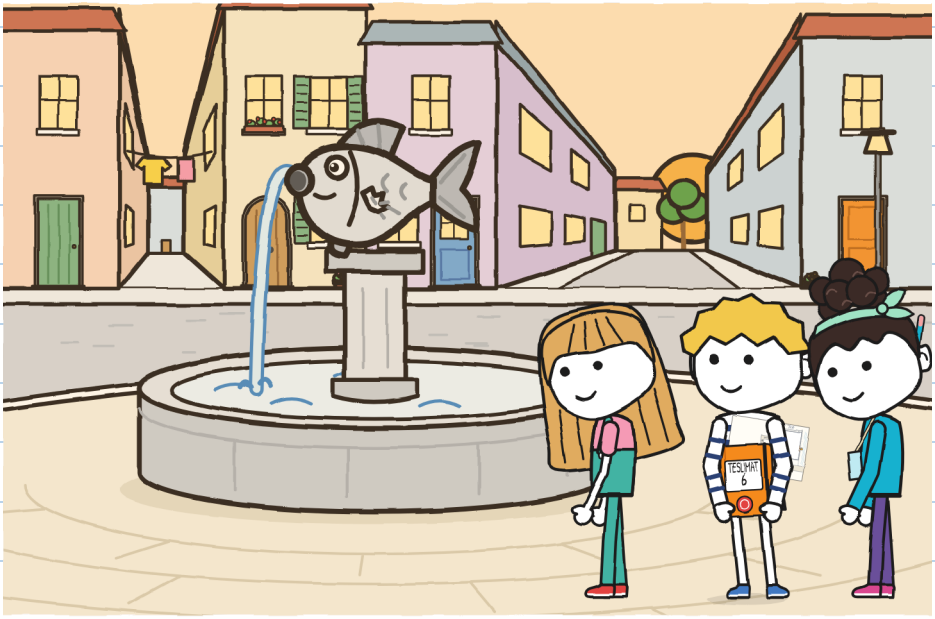

BÖLÜM 4

Herkes yönlendirebilir mi?

Cuma günü Tonyo dükkâna geldi. Saati, bir kalemi ve ŞİMŞEK'in kâğıdı vardı yanında.

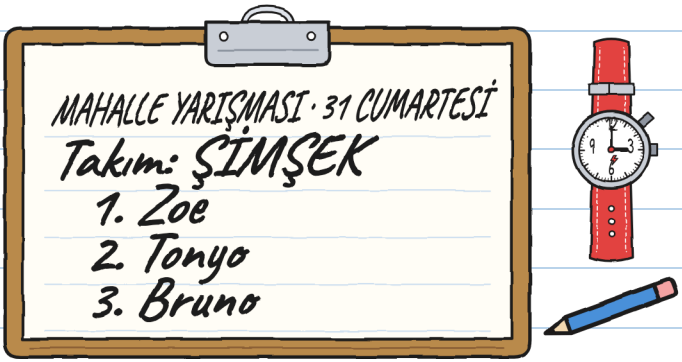

— Zoe yazdı, dedi. Bruno ona adını söyledi: "Bruno, be ile".

— Ya Zoe?

— Bruno yazdı. Be ile.

Tonyo kutusuna oturup saati sıfırladı.

— Bugün süre tutuyorum. Fikir söylemiyorum. Neyin tekrarlanması gerektiğini not ediyorum.

Noa'nın fikri: sırayla. Üç etap ve her birinde başka biri yönlendirir. Benim fikrim: yönlendirmeyi ve yol açmayı taşımayan yapsın. Öbür ikisi yalnızca mini tiyatroyu görüyor. Hulita'nın fikri: hemen başlamak.

— Birinci etabı kim yönlendiriyor?
Üçümüz aynı anda gösterdik. Her biri bir başkasını gösterdi.

Tonyo not etti. İrene kapıda, dosyasıyla bekliyordu. O da fikir söylemiyordu.

Mini tiyatroyu kaldırmadan önce Hulita dedi ki:
— Bir şey var. Çarşamba günü yalnızca Noa'nın anlayabildiği bir yönlendirme yaptım. Sonra dedim ki: "Guni kayboldu."
Başka bir şey söylemedi. Gerek yoktu:
hepsi oradaydı.

— Tamam, dedim. Bunu Noa'dan öğrendim.
— Balığın hangi yüzgeci eksik? diye sordum.
— Soldaki, geldiğin yönden bakınca. Çeşmede sola dönüş. Beş adım önce haber veririm.
— İşte bu bir yönlendirme.

İki ayak da yerinde. Resimde kontrol et. —H.

Birinci etap. Noa kayışı ikinci deliğe bağladı.

— Beş adım... Sola dönüş!
— Kayış! dedi Noa. Ve tuttu.

Topal balığın etrafında döndük. Sanki hep böyle yapıyormuşuz gibiydi. Hiç klak olmadı.

— Birinci etap: altı dakika, dedi Tonyo.
Tekrarlanan: yok.

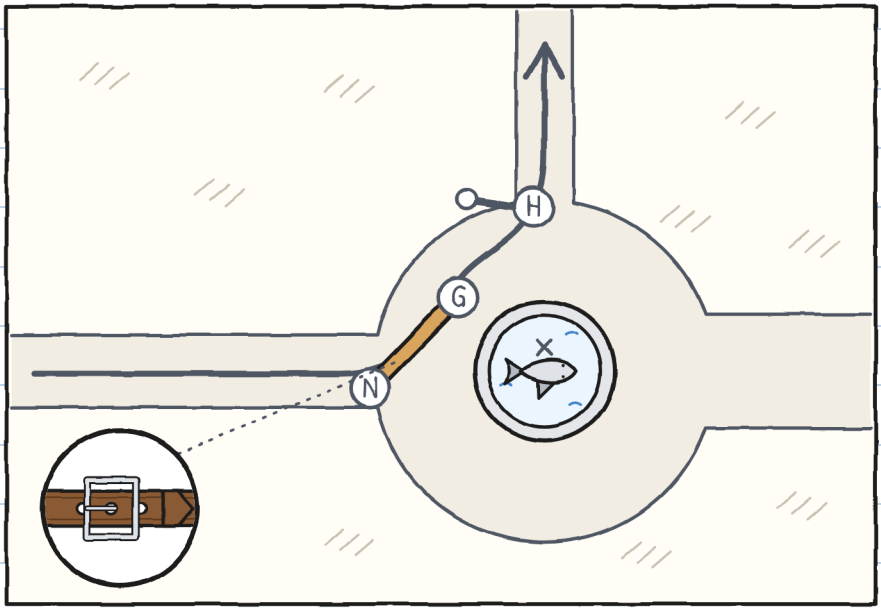

İkinci etap, çeşmeden köşeye. Hulita'yla Noa taşıyordu. Ben yönlendiriyordum.

Ben şöyle yönlendiririm:

— Üç adım. Dur. Bordür. Çık. İki adım. Dur. Bir hanım. İyi günler. Hanım geçiyor. Dört adım.

Hulita önde, tutamağıyla, sessiz gidiyordu. Ayağı kısa yola kayıyordu. Onu benim yoluma geri getiriyordu.

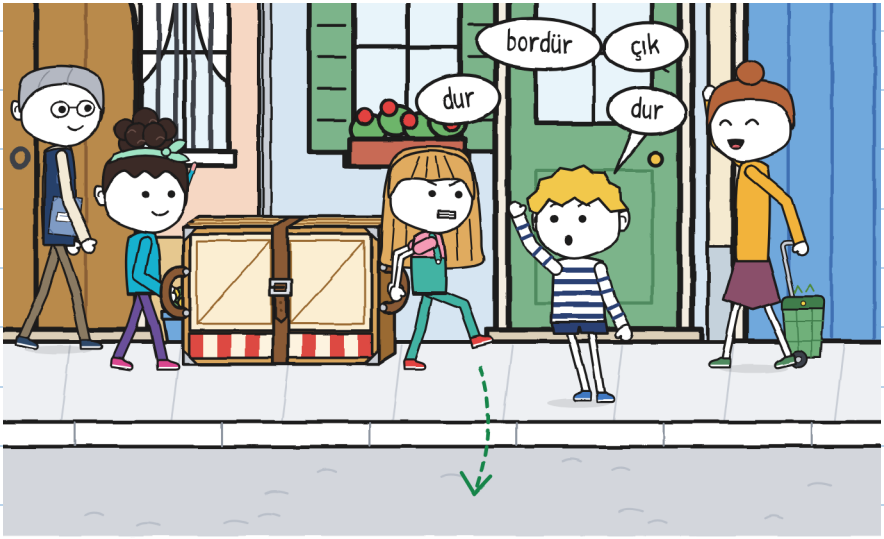

— İkinci etap: on bir dakika, dedi Tonyo. Bundan yavaşını hiç ölçmedim. Tekrarlanan: yok.

Bir şeyi ilk kez yönetiyordum. Ve hiçbir şeyi tekrarlamak gerekmedi.

— On dört kez "dur" dedin, dedi Hulita.
— Saydım, dedi Noa. On beş.
— Altısı fazlaydı, dedi Hulita. Ama hepsinde durdum.

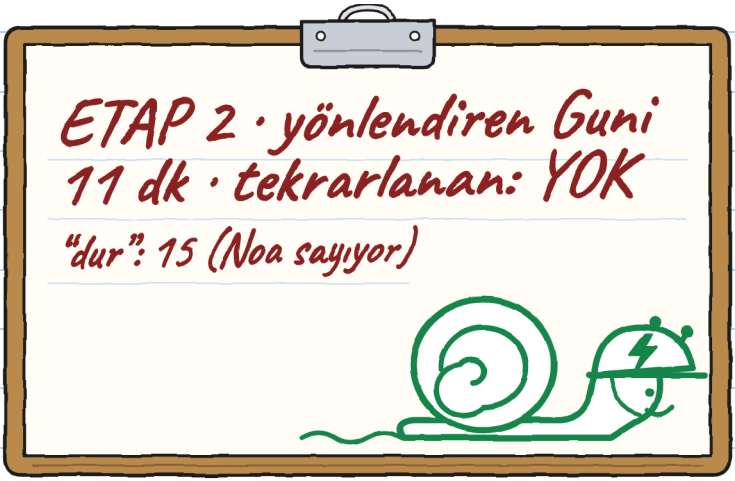

Hiçbirine itiraz etmedim. Dişlerim sıkmaktan ağrıyordu. —H.

Üçüncü etap, köşeden avluya. Hulita'yla ben taşıyorduk. Noa yönlendiriyordu, yarışma haritasıyla. İrene her takıma bir tane vermişti.

Noa yirmi adım sonra durdu, kanal ara sokağının başladığı yerde.
— Çıkmıyor.
— Ne çıkmıyor?
— Harita bizi buradan gönderiyor, eski kapıya. Biz demir kapıdan giriyoruz, öbür tarafta.

Mini tiyatroyu yere bıraktık. Önce bırakılır; sonra tartışılır.
Krokimi onun haritasının yanına koydum. Haritada yalnızca bir giriş çizilmişti. Demir kapı değildi. Eski kapıydı.
— Eski bir harita, dedim. Oradan girildiği zamandan.

Oradan demir kapıya Noa'nın kırk iki adımı vardı. Ya da benim yirmi dört metrem. Onun adımlarıyla ve mezuramla bütün mahalleyi ölçeriz.

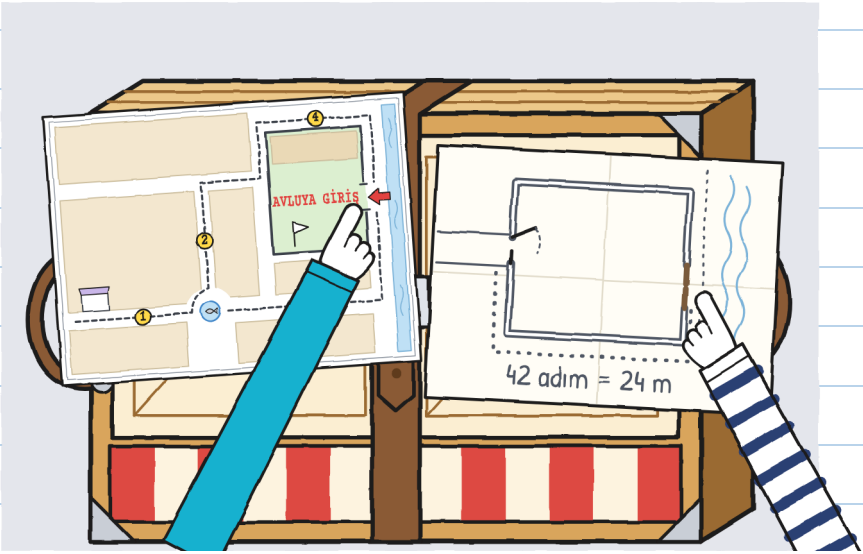

— İrene'ye söyleyelim mi? diye sordu Hulita.
— Öbür takımlara da, dedi Noa. Yoksa yayalar ara sokağa girer. Bisikletlerle.
Ben bir şey demedim. Aynı fikirdeydim.

İrene haritaları tek tek kırmızı keçeli kalemle düzeltti. Tonyo kendisininkine baktı.
— ŞİMŞEK haritanın dediği yerden girecekti.
— Siz oradan giriyorsunuz, dedi İrene. Bisikletler için harita doğruydu. Tesadüfen.

Köşeye dönüp üçüncü etabı tekrarladık, bu sefer demir kapıya kadar. Hulita'yla ben taşıyorduk. Noa yönlendirdi, yol açtı ve haber verdi. Hepsi bir arada:

— Dur! Kanadı tutuyorum! Geç!

Geçtik. Ölçeri doldurdum.

	TAŞI	YÖNLENDİR	YOL AÇ	HABER VER
köşe → avlu	Guni ve Hulita	Noa	Noa	Noa: "harita yanlış"

Bütün kutucukları dolu ilk satırdı. Dördüncüsünü, haber vermeyi, Noa doldurdu.

Demir kapı ağır. Noa sırtıyla tuttu, senin salı günü yaptığın gibi. Ben not ediyorum. Sen etmiyorsun. —H.

Tonyo bize kâğıdını gösterdi.

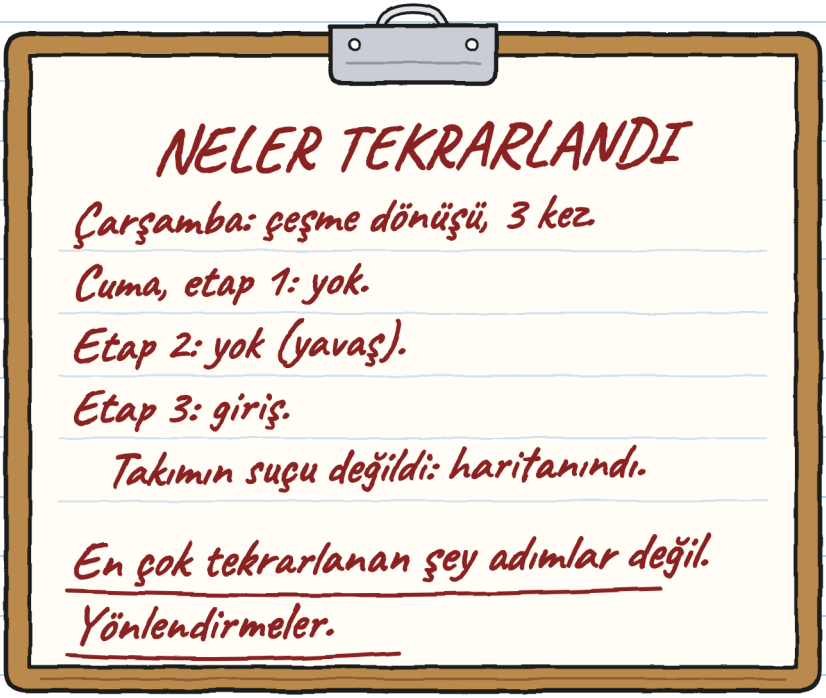

— Son söylediğin bir yorum, dedi Hulita.
— Bu bir veri, dedi Tonyo. ŞİMŞEK'te yanlış söylenen bir adres iki kez pahalıya gelir: gidişte ve dönüşte.

Tonyo kaskını takıp prova yapmaya gitti. Tilin.

Akşam dükkânda Mara mini tiyatroyu kutusuna koydu. Noa tokaya baktı.

— Yarın üçüncü delikte. Çözmesi zor ama olur.

Ben defteri çentiklerin köşesinden açtım. Bugün hiç yapmadım. Dört anlaşmazlık saydım. Hepsini yüksek sesle söyledim. Birini kazandım.

BENSİZ KARAR VERİLDİ: ////

ONLARSIZ KARAR VERİLDİ: |

Cuma.

Anlaşmazlık: 4.

Söylenen: 4.

Kazanılan: 1.

Kazandığın, mini tiyatroyu tartışmadan önce yere bırakmaktı. Onu sana armağan ediyorum. —H.

BÖLÜM 5

Birinci gelmek önemli mi?

Cumartesi günü cumartesilik turuncu tişörtümü giydim.

— Defterle aynı renksin, dedi Hulita.

Saat on birde avlunun iki kapısı da yıllar sonra ilk kez açıktı. İki kapıdan da insanlar giriyordu. İrene düdüğüyle kuralları söyledi:

— Her takım yükünü bütün duraklardan geçirerek buraya getirir. Yükle koşulmaz. Koşan etabı tekrar eder. Tekrar etmeyen zaman kazanır.

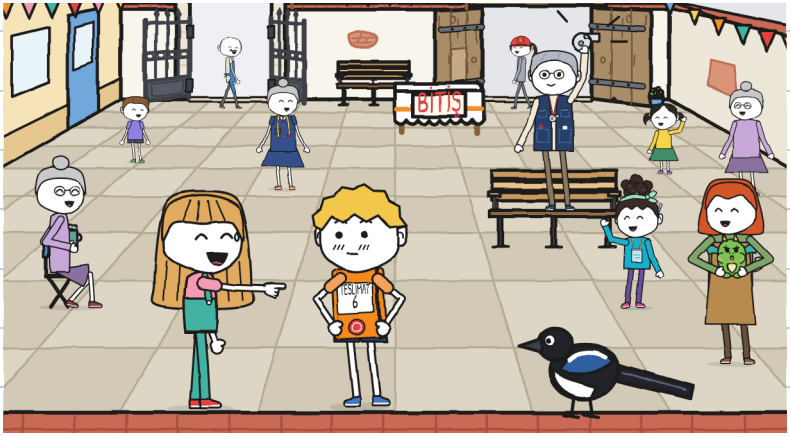

Beş takım vardı. ŞİMŞEK bisikletle bir zarf taşıyordu. Koro, bir nota sehpası. Satranç, dev bir tahta. Dikiş, başsız bir manken.

Bizimkini Noa pazartesi günü, beni tanımadan yazmıştı:

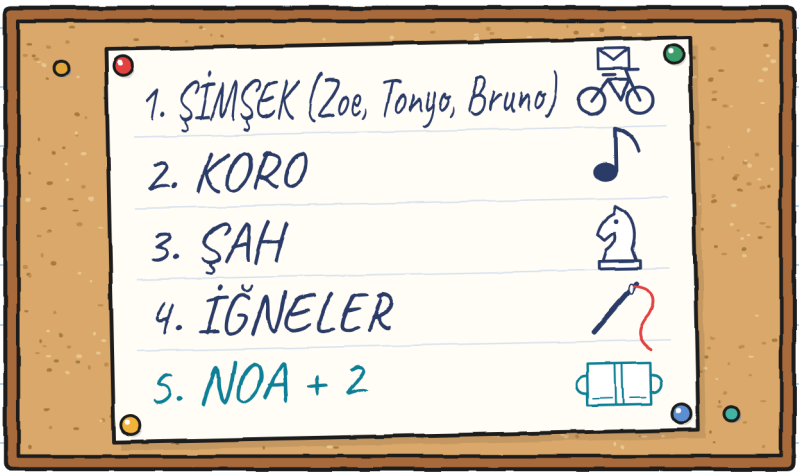

— "Noa + 2" takımıyız, dedim Hulita'ya.
— Ben 2'yim, dedi o. Sen de "artı"sın.

Her takım yükünün uyuduğu kapıdan çıkıyordu. Startı bize Antonio Bey verdi. Yakında yaşar ve koşmaz.

Mara mini tiyatroyu çıkardı. Noa kayışı çabucak bağladı ve kaldırdık. Klak! Bir panel açıldı.

— Yere, dedim.

Kimse tartışmadı. Noa kayışı yeniden, yavaşça, üçüncü deliğe bağladı. İki kez çekti.

Antonio Bey beresini indirdi: start bayrağı.

— Yavaş yavaş, dedi. Böyle varılır.

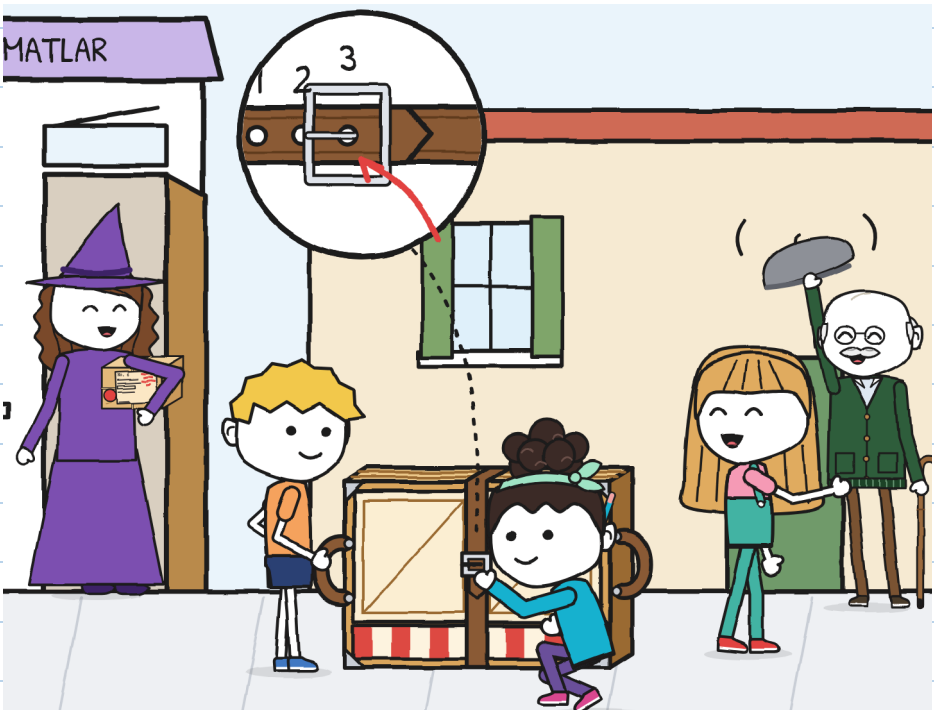

Birinci etap. Hulita yönlendiriyordu.

— Beş adım... Sola dönüş!

— Kayış!

Topal balığın etrafında yavaşça dönüyor, köşeyi kaplıyorduk. Zoe bisikletle geldi. Birinciydi. Fren yapıp bir ayağını yere koydu.

— Siz geçin. Bununla koşulmaz.

Zoe biz virajdan çıkana kadar bekledi. Sonra gitti. Yirmi saniye önündeydik. Bunu kendisi ölçtü.

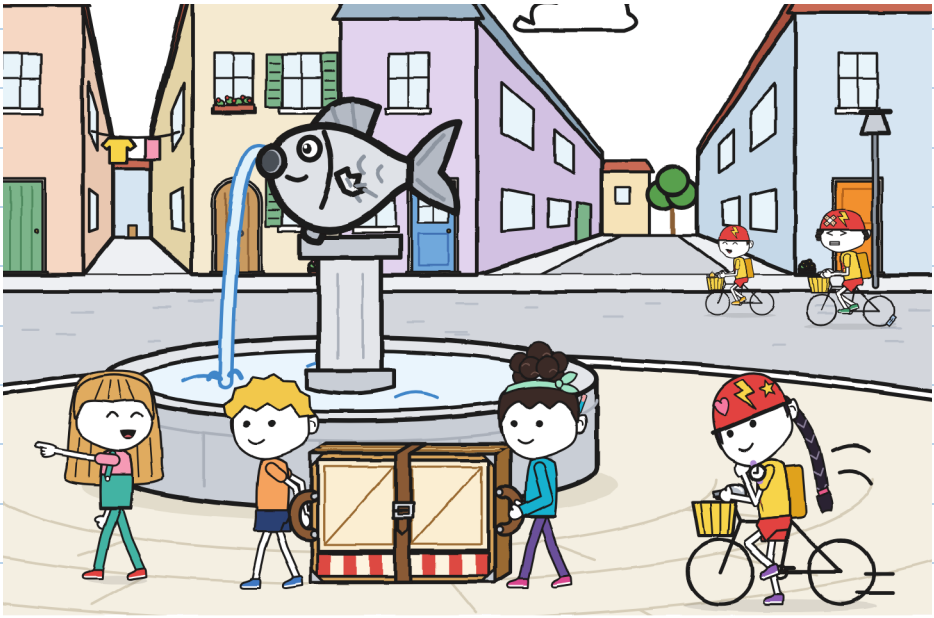

Her durakta bir kartı damgalıyorlardı. Fırında Elia damgalıyordu, baş parmağı unla dolu.
ŞİMŞEK bizi üç kez geçti, her seferinde başka bir sokaktan. Tonyo iki elini gidonda tutup köşelerde zil çalıyordu. Bruno zarfı taşıyordu.
Zoe her durakta bekliyordu. Üçü gelmeden karta dokunmuyordu.

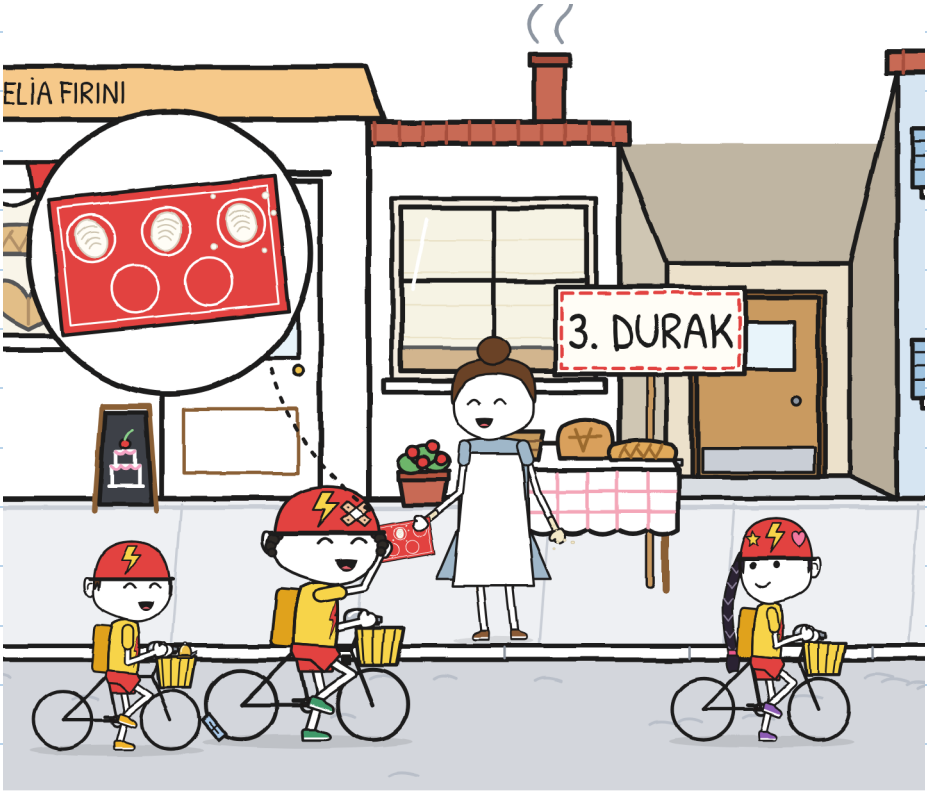

İkinci etapta koro nota sehpasıyla bizi geçti.
Koşuyorlardı. İrene'nin düdüğü çaldı ve çeşmeye döndüler, usulca şarkı söyleyerek.
Satranç bizi geçti. Manken bile bizi geçti.
Hulita koşmadı. Yani: bir ayağı kaçtı. Geri getirdi.
— Birinci gelmek önemli mi?
— Etikette "birinci" yazmıyor, dedi Noa.
"Katlanmış" yazıyor.
— Bordür, dedim ben.

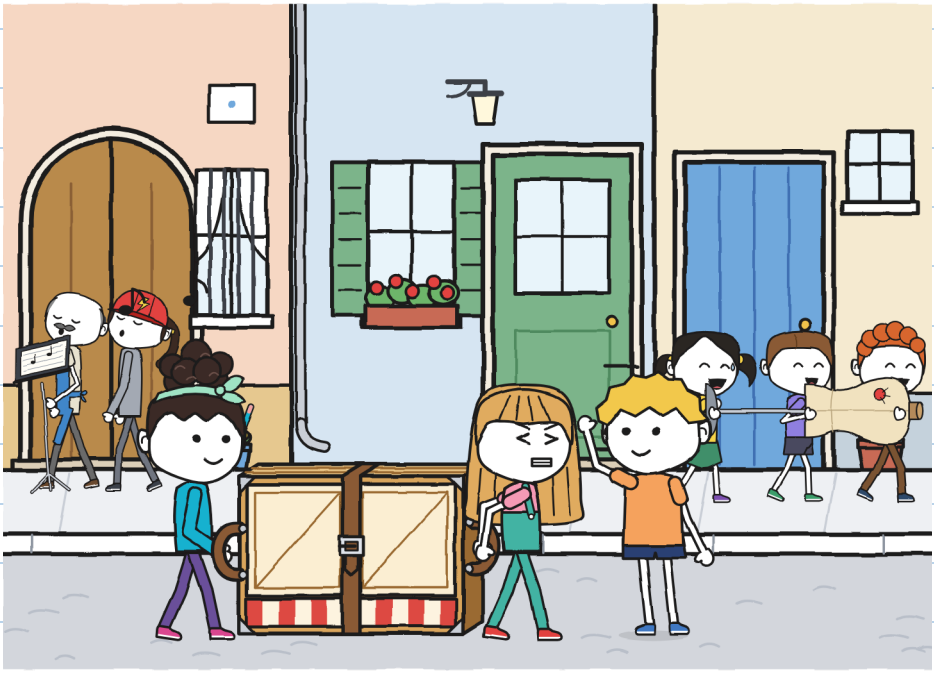

Üçüncü etap. Noa demir kapıya kadar yönlendirdi. Orada mini tiyatroyu yere bıraktık.

— Kim açıyor? diye sordu Hulita. Ve bekledi.

Üçümüz aynı anda, aynı yeri gösterdik. Noa demir kapıyı gösterdi. Hulita, demir kapıyı. Ben, demir kapıyı. Güldük: böyle kimin olduğuna karar verilmez.

— Sen, dedik Noa'yla ben. Ve Noa kendi tutamağının başına geçti.

Hulita demir kapıyı sırtıyla ve elleriyle tuttu.

— Dur! Kanadı tutuyorum! Geç!

Geçtik. Katlanmış. Eksiksiz.

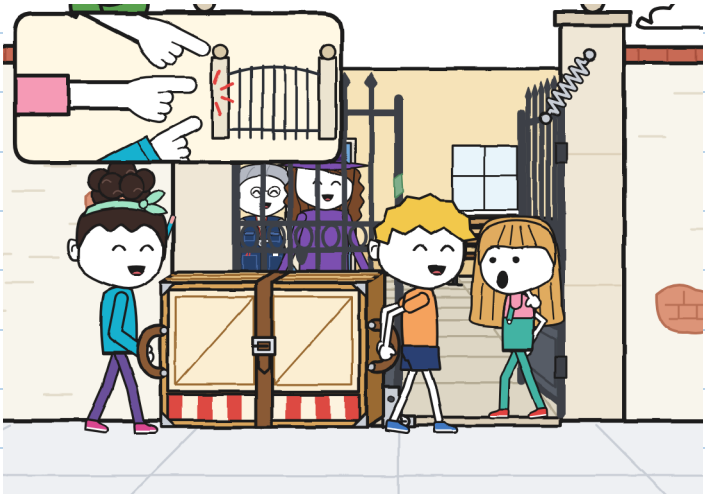

— Kırk bir dakika, dedi İrene.
ŞİMŞEK on dört dakikada gelmişti. Üçü de bisikletlerin yanında oturuyordu, terlemeden.
Mara kutu koltuğunun altında geldi. İrene mini tiyatroya baktı: avlunun zemininde katlanmış, kayış yerinde. Mara'ya kayıt defterinin sayfasını gösterdi. Hulita İrene'ye yeşil keçeli kalemi verdi.
— Bana yarıyor, dedi İrene. Ve etiketi imzaladı.

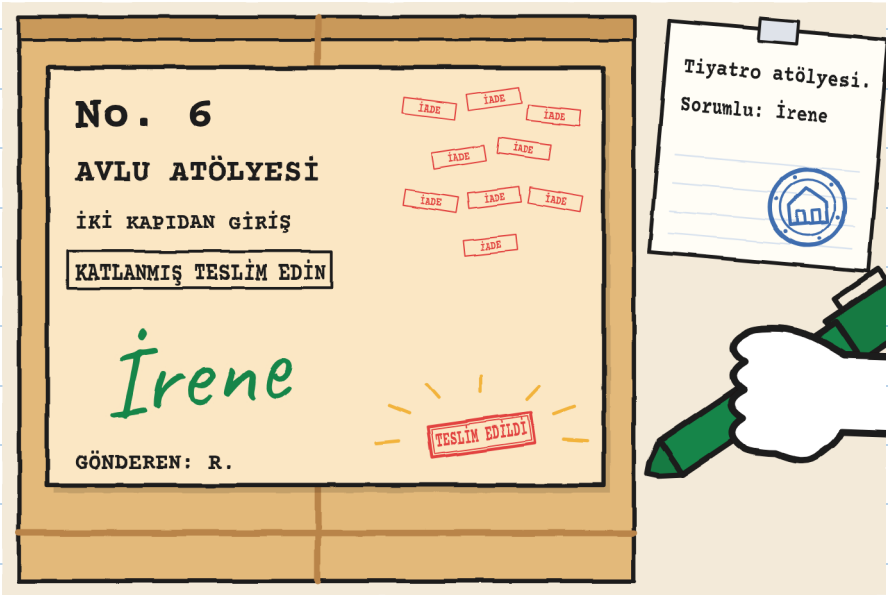

Etikette TESLİM EDİLDİ kelimesi belirdi.
Kimse yazmadı.

İrene envanteri, merkezin eşya listesini, açtı. Mini tiyatronun zaten sayfası vardı, çok kötü el yazısıyla eski bir satırla.

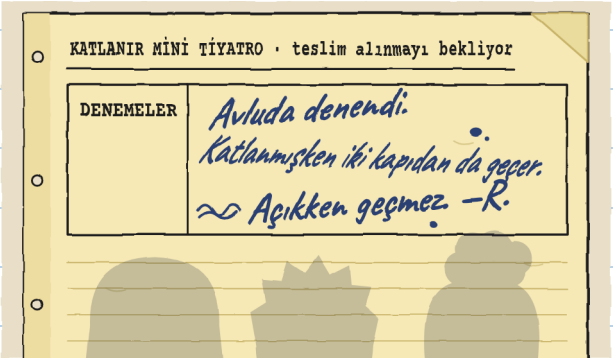

— Benden önceki bir şey, dedi İrene. Kim olduğunu bilmiyorum.
— Biz de bilmiyoruz, dedi Hulita. Ama bir şeyler öğreniyoruz.
R. o avluda bulundu. Mini tiyatroyu göndermeden önce denedi. Bu sefer iki kapıyı da ölçtü: demir kapıyı ve eskisini.

Elia'nın kapısı. Avlunun ikisi. Kapı ölçüyor. Kart için saklıyorum. –H.

ŞİMŞEK kazandı, hiçbir etabı tekrarlamadan. Ödül, Elia'nın, üstünde unla bir 1 olan büyük bir ekmeğiydi. Zoe onu üçe böldü. Bruno'nunki Zoe'ninkiyle aynıydı.

İrene yükünü eksiksiz getiren takımlara bir kurdele verdi.

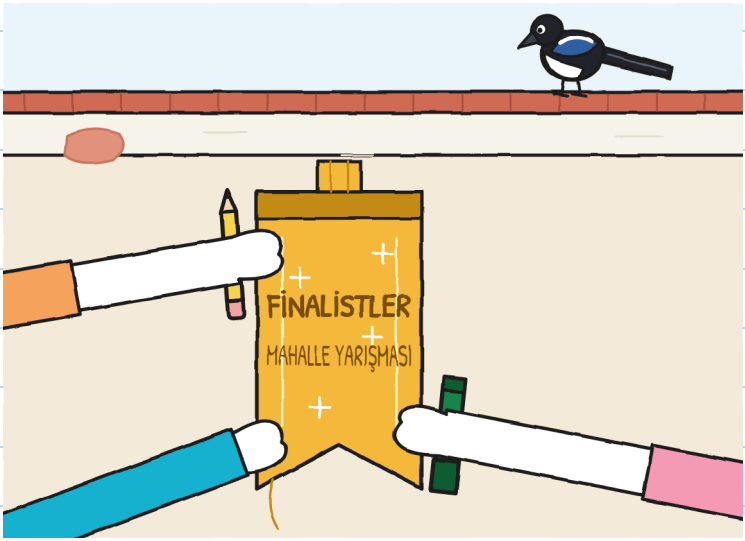

— Finalist, finalde en son gelen demek, dedi Hulita.
— Finale kalan demek, dedi Noa.
— Finalde en son kalan biz olduk, dedim ben. İkisi de geçerli.

— Madem geldi, dedi İrene, ilk kez kullanıyoruz.
Mara'yla İrene onu açtı. Biz arkadaydık. Bir gösteri uydurmak için iki dakikamız vardı. Noa rolleri dağıttı. Önce sordu:
— Kim az konuşmak istiyor?
Elimi kaldırdım.
Kırıntı Vera'dan kurtulup bir metre uçtu. Bir panelin üstüne kondu, kuyruğu pencerenin önünde sarkıyordu. Bu zaten bir gösteriydi, biz daha başlamamıştık.

Gösterinin adı "Girmek İstemeyen Paket" oldu. Hulita, kâğıttan bir külahla Mara'ydı. Noa bütün kapılardı. Ben pencerede pakettim.

— Atölye mi? diyordu Noa. Burası dikiş.

— İADE, diyordum ben.

Dokuz kez söyledim. Seyirci sayıyordu. Onuncuda Noa kollarını açtı ve ben öbür kelimeyi söyledim. Selam vermek için üçümüz pencereye çıktık. Sığıyorduk. Sıkış tıkış.

Parçalara bölünmez. İnsan sıkışır. —H.

BÖLÜM 6

Yarışma bitince geriye ne kalır?

Öğleden sonra etiketle dükkâna döndük. Noa da geldi. Hulita tabelaya, sonra Mara'ya baktı.

— Yapabilir miyim?

— Senin tabelan.

Hulita 15'in üstünü çizip büyük 14 yazdı. Mara etiketi kitabına, öbür beşinin yanına yapıştırdı.

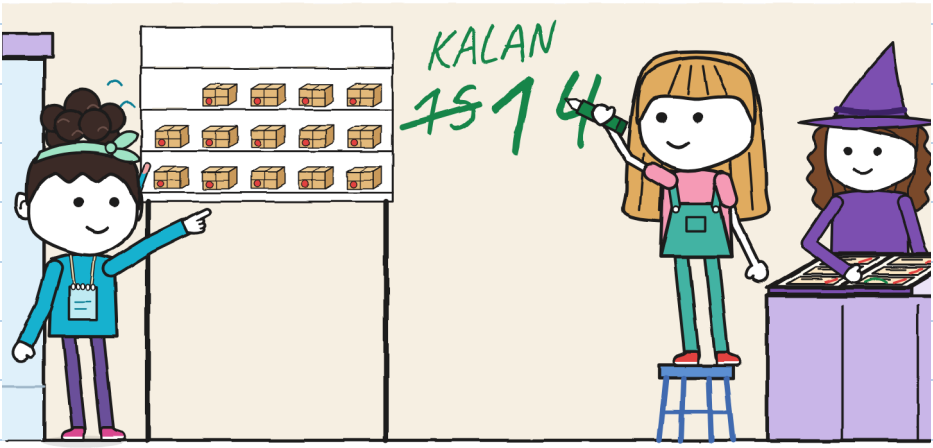

Noa onları alçak sesle saydı. On dört çıktı. Sayar. —H.

Tonyo sıralamayı getirdi. Ben deftere yazdım.

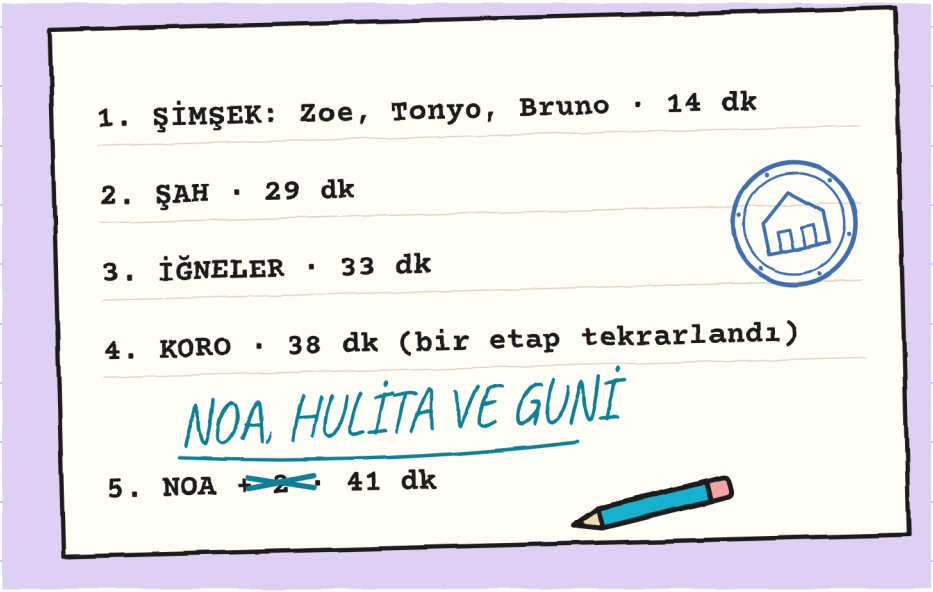

İki kez baktım. "Bruno" bütündü. Üstü çizilmemiş ve üstünde hiçbir şey yoktu.

Takımımızınkini Noa turkuaz kalemiyle düzeltti. Kimse istememişti.
— Pazartesi adlarınızı bilmiyordum, dedi.
Yani Guni'ninkini.

R.'nin kartını çıkardım. On bir ipucu vardı. Bir tane ekledim.

Tonyo okudu. Aşağıdaki notunu da okudu. Hiçbir şeyin üstünü çizmedi.

— Mini tiyatroyu denemiş, dedi. Benim zilimi denememiş.

— Onu bilmiyoruz, dedi Hulita.

— Zilimden hiçbir envanterde tek satır yok, dedi Tonyo. Bu da doğruydu.

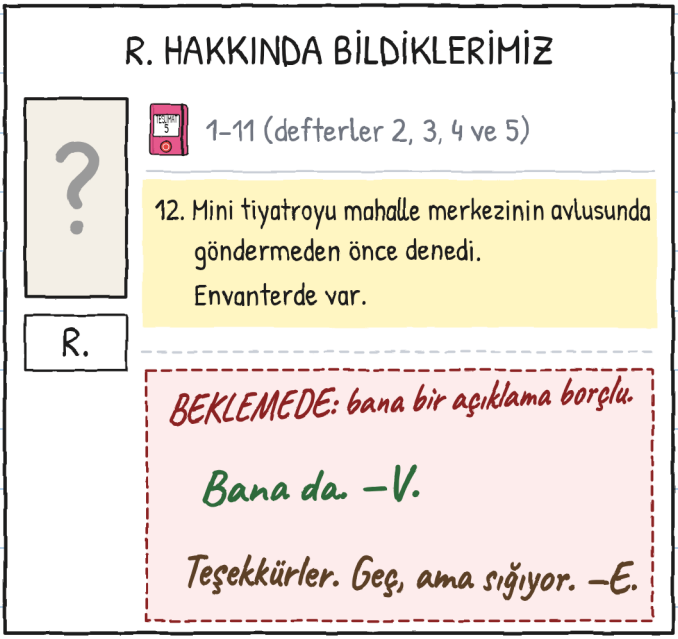

Sonra krokiyi tezgâha koydum. Artık katlı değildi.
— Senin kısmın eksik, dedim Noa'ya. Çeşmeden öteye ne varsa. O sokakları yalnızca metre olarak biliyorum.
Noa Hulita'ya baktı. Hulita tavana baktı: karışmama yolu.
— İçine çizebilir miyim?
— Sana bunun için gösteriyorum.
Noa kalemi kulağından aldı.

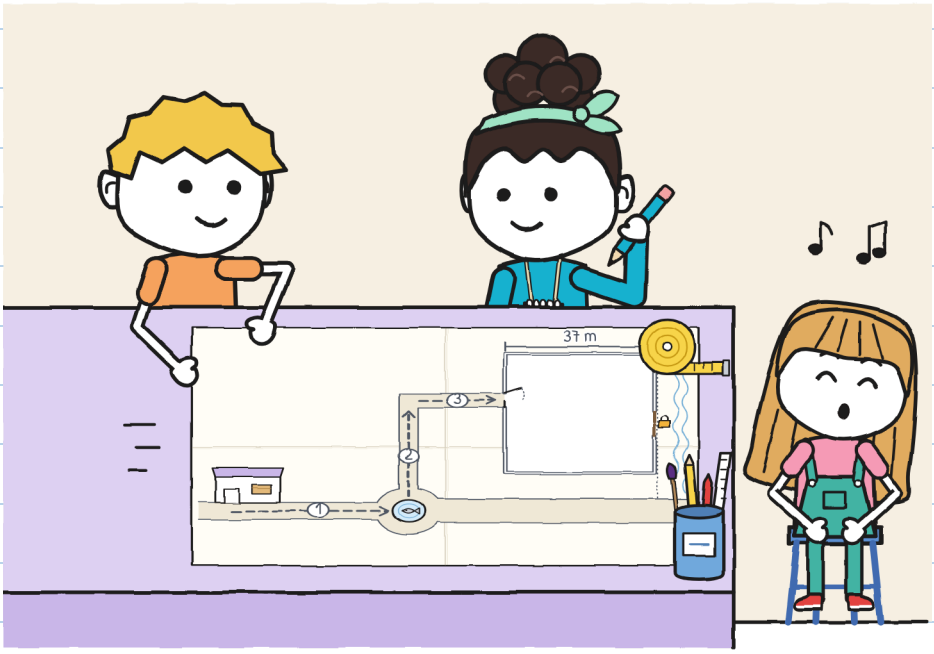

Noa kendi sokağını, merkezin içini ve mesafeleri adımla ekledi. Ben yanlarına metreleri yazdım. Hulita daha fazla bekleyemedi ve çeşmenin yazısını yazdı.

MAHALLE KROKİSİ (ÜÇÜMÜZÜN)

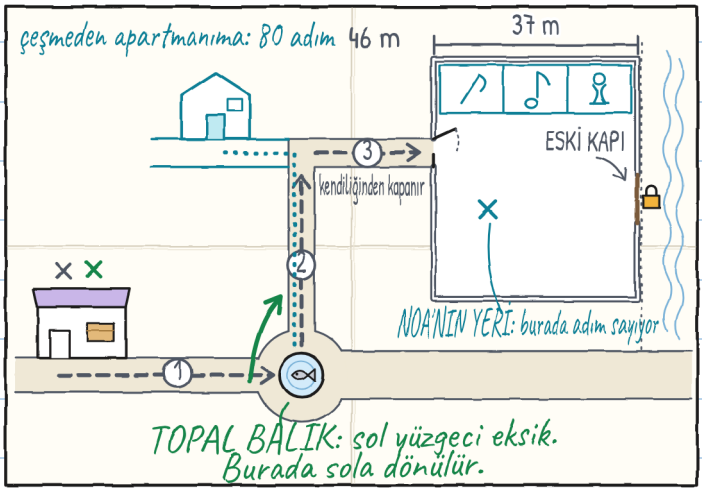

Onlar çizerken bana topal balığın hikâyesini anlattılar. Uzun. Söyledikleri kadar güzel değil. Ama artık biliyorum.

Çok güzel. Ama kötü anlattık: aynı anda konuşuyorduk. —H.

Hulita kurdeleyi bileğine bağlamıştı. Üç ipi çözülmüştü.

— Bende kalırsa pazartesi sadece iplik olur, dedi. Deftere koyalım mı?

Onu ilk sayfaya, ORTAK'ın altına, her ucuna bir parça bantla yapıştırdık. Çözülmüş ipleriyle çizdim. Dağılırsa dağılır. Olduğundan daha yeni çizmeyeceğim.

Benim defterim seninki kadar iyi kapanmıyor. O yüzden. —H.

Noa sayfaları geriye çevirdi, iznimle. Çentiklerin köşesine geldi.

— Bu ne?

— Yanlış tuttuğum bir hesap.

— Bu da? —Yüksek sesle okudu—: "Bir demir kapıyı bir taş da tutar."

— Salı günü düşündüm.

— Bir taş "bordür" demez, dedi Noa. On beş kez de "dur" demez.

Çentikleri silmedim. Kurşun kalemle olur ama istemedim.

Silme onları. Biraz benim. —H.

Pazar günü şafakta Noa nöbet tuttu. Merkezin karşısında oturuyor. Dokuzda dükkâna bir not getirdi. Adım sayarak gelmişti.

7:38: mini tiyatro, atölyede, katlanmış.

7:44: gün ağarıyor. Kıpırdamıyor.

7:50: duruyor. Attığı adım: sıfır. —Noa

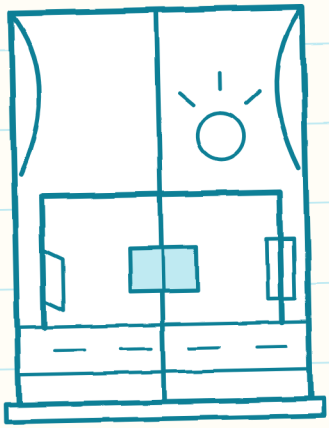

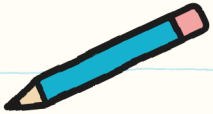

Benden iyi gözetliyor, benden iyi sayıyor ve ekmek yapmıyor. Üçte iki. —H.

Mara panjuru biraz kaldırıp geçmemize izin verdi. Rafı çizdim: on dört paket ve altı boşluk. Tabelayı değiştirmek gerekmedi.

— Altı, dedi Mara. Ve kitabını kapadı.

Tonyo kutusundaydı, kaskı takılı, pazar olduğu hâlde. Noa kapının yanında ayakta kaldı. Kimse ona "otur" demedi. Kimse "git" demedi. İstediği için geldi. Pazartesi provası var.

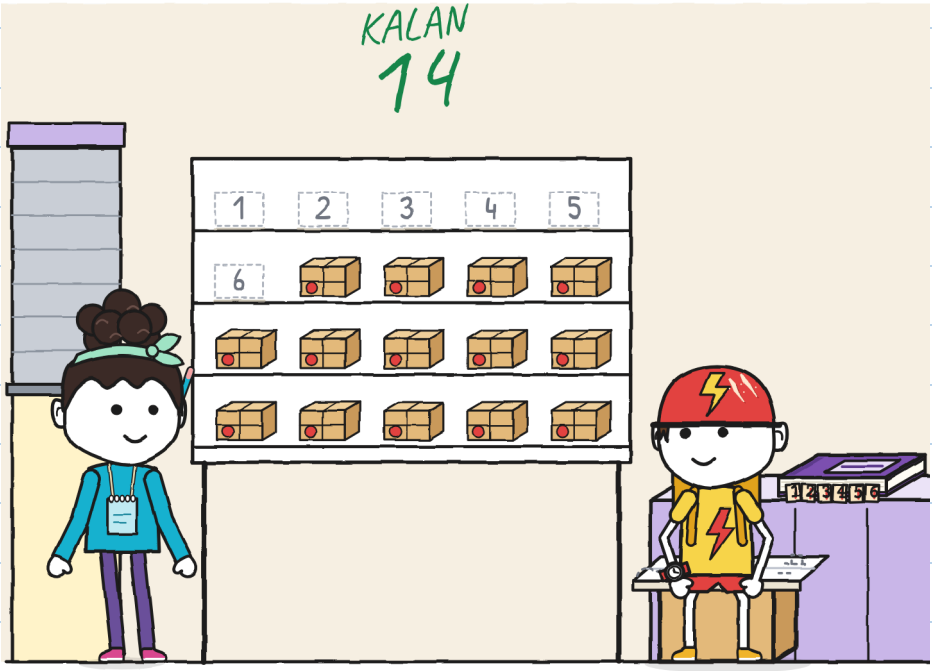

Defteri bitirmek için mini tiyatronun penceresini, boş, çizdim.

Herkes kendini içine çizdi. Ben kurşun kalemle. Hulita yeşille. Noa turkuazla. Noa benim defterime boyamak için izin istedi. Hulita istemedi.

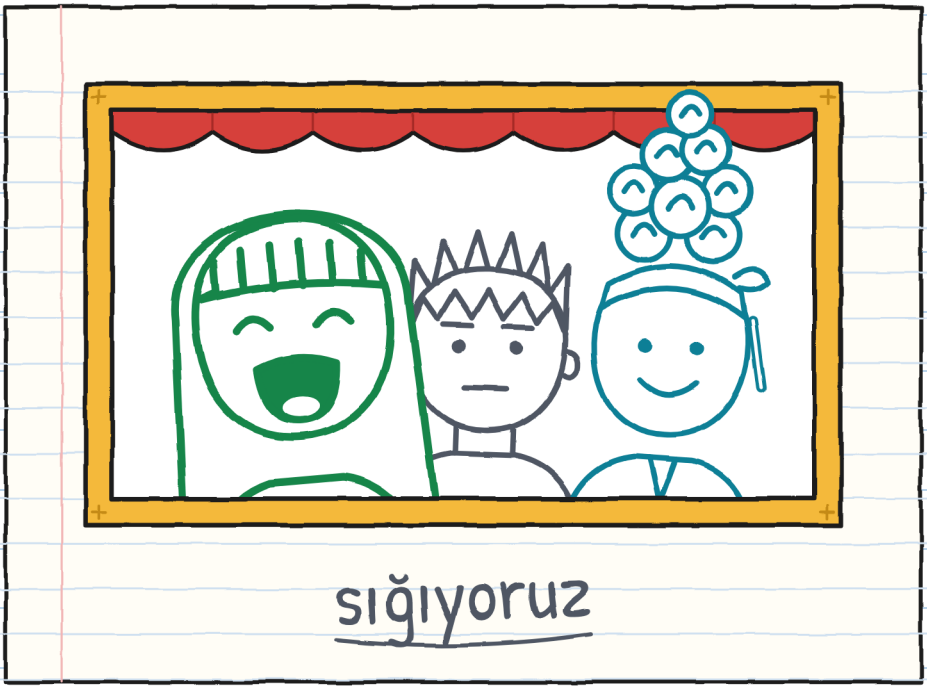

Ortak ortaktır. İlk sayfada yazıyor. —H.

6 NUMARALI TESLİMAT. Etap etap:

ETAP		KİM TAŞIDI	KİM YÖNLENDİRDİ	NE TEKRAR EDİLDİ
	Dükkân → topal balık çeşmesi	Guni ve Noa	Hulita	çeşme dönüşü (üç kez)
	Çeşme → köşe	Hulita ve Noa	Guni	yok (ama yavaş)
	Köşe → avlu	Guni ve Hulita	Noa	giriş: harita eskiydi
	Cumartesi	üçümüz	üçümüz, sırayla	kayış (ikincide, üçüncü delikte)
	Bizden önce	Mara, tek başına	kimse	dokuz sefer
	R.	?	?	bilmiyoruz

	TAŞI 	YÖNLENDİR 	YOL AÇ 	HABER VER
1	Guni ve Noa	*Hulita*	*Hulita*	*Hulita*
2	Hulita ve Noa	Guni	Guni	Guni
3	Guni ve Hulita	*Noa*	*Noa*	*Noa*

Üç kutucuk. Yok, dört. Üç isim. Hiçbiri boş değil. –H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 7

(çok yakında)

Bu sefer etiket bir saat söylüyordu. O saatte ben çoktan pijamadayım.

Diğerleri kapatınca kim uyanık?
Benim dışımda. —H.

MAHALLE (6. SÜRÜM)

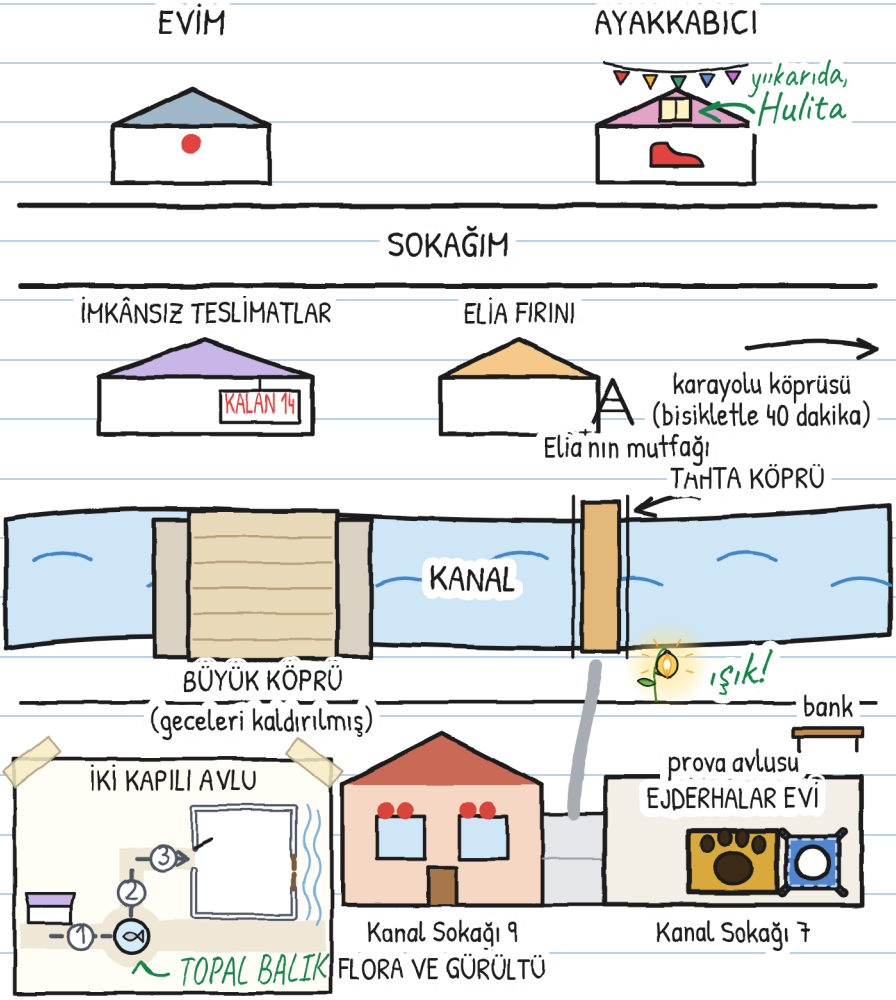

SENİN GÜZERGÂHIN

Kim taşıyor? Kim yönlendiriyor? Kim yol açıyor? Kim haber veriyor?

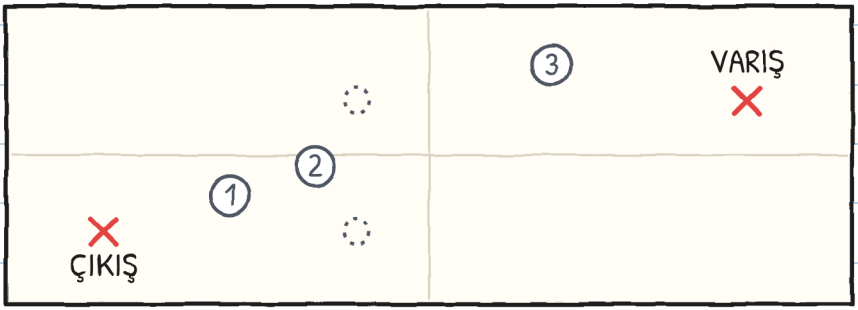

ÜÇLÜ ÖLÇER

	TAŞI	YÖNLENDİR	YOL AÇ	HABER VER
etap 1				
etap 2				
etap 3				

Bir kutucukta hep aynı isim çıkıyorsa, değiştir. –H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Altı beden var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dil. XXS, XS, S, M ve L'de sayfalar da resimler de aynı. XL ise bir roman. Değişen tek şey, hikâyenin nasıl anlatıldığı.

BEDEN XXS · PRE-A1
GUNİ BİR KELİME YAZDI VE YER BIRAKTI. "ORTAK" KELİMESİNİ GÖRÜYOR MUSUN?

BEDEN XS · A1
Tek bir kelime yazdım. Yarım sayfa boş bıraktım. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN S · A2
İlk sayfaya bir kelime yazdım. Yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN M · B1
İlk sayfaya tek bir kelime yazdım. Yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN L · B2
İlk sayfaya tek bir kelime yazdım ve yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Bir dakika bile boş kalmadı.

BEDEN XL · B2-C1
Resimli roman · 13+
AOBM seviyeleri yaklaşıktır.

Herkes kendi bedeninde. Aynı mini tiyatro. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış

GERÇEK NAKİL: NE YAPMALI

1. Çıkmadan önce yolun tamamına bak.
2. Bir kişi serbest gider: kapıları açar ve haber verir.
3. Eller tutamaklarda. Menteşelerden ve kapanma yerlerinden uzakta.
4. Yük taşırken koşulmaz, yarışılmaz.
5. Biri "dur" derse herkes durur.
6. Önce yere bırakılır; sonra tartışılır.
7. Büyük şeyler iki kişiyle, bir yetişkinle birlikte açılır ve katlanır.

SADECE HİKÂYEDE mührü, bir hikâyede olabilecek ama gerçek bir nakilde olmayacak şeyleri işaretler.

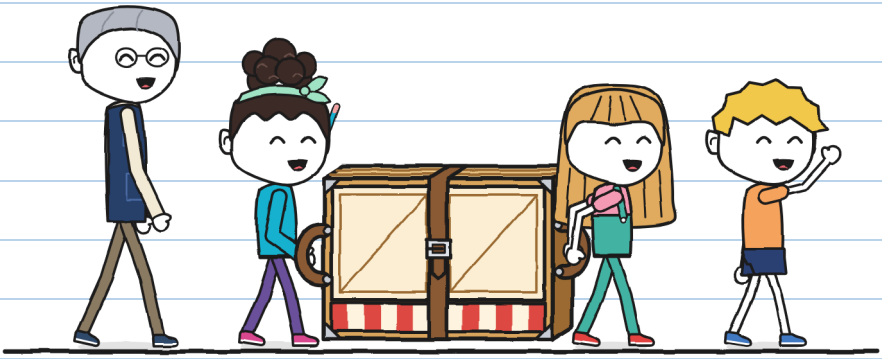

Yolla ilgili bir şey biliyorsan, önce söyle. —H.